

Dreptatea

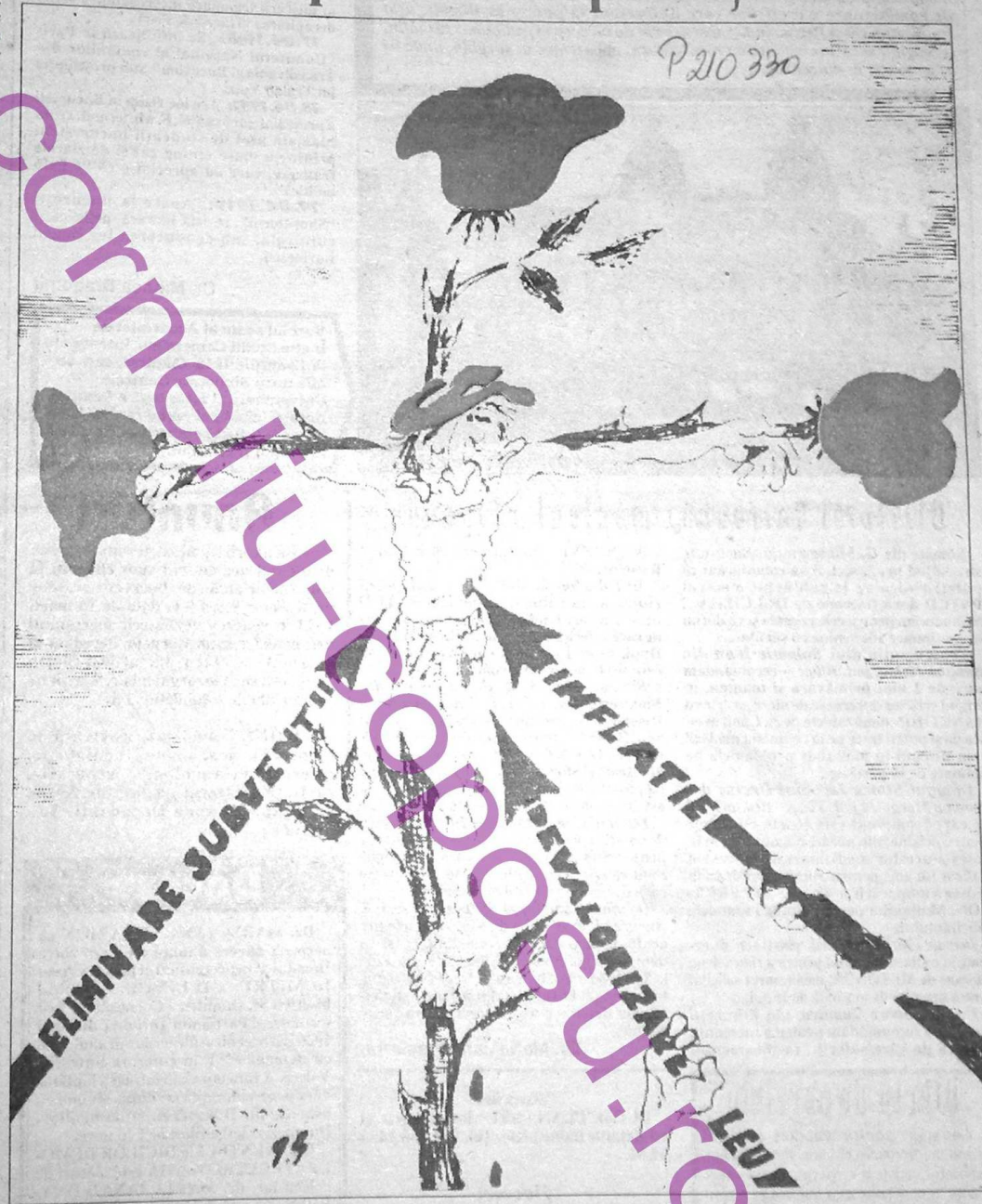
SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Un document politic de o importanță extremă

La sfârșitul săptămânii trecute, Convenția Democratică din România a făcut public un document politic extrem de important, care se constituie într-o soluție coerentă și realistă de salvare a României din criza în care au aruncat-o guvernele comuniste și cele cripto-comuniste care le-au urmat. Este vorba de "Manifestul pentru Salvarea României". Redactat în opt puncte, documentul propune "câteva măsuri simple și eficiente" pentru salvarea României care "are ca principal dușman însăși puterea politică actuală".

În primul rând se propune stoparea corupției și a jafului care au făcut din această țară un Paradis al infractorilor, băștinași sau veniți de aiurea cu câțiva dolari în buzunar, și ajunși peste noapte mari magnați, posesori ai unor averi fabuloase. Numai "o justiție severă și dreaptă" poate pune capăt acestor flăcări abătute asupra României. Justiția nu este o entitate abstractă. Este o instituție fundamentală a statului de drept, care funcționează numai prin activitatea concretă a unor oameni de-ai noștri, oameni în carne și oase. Cine sunt aceștia și cât de mult se pot rupe de trecutul lor, care pentru majoritate este cel puțin compromiș, iar pentru o bună parte infamant, descalificat? Sunt cei care în anii comunismului au absolvit Facultatea de Drept și care au făcut o carieră juridică în cadrul impus de partidul comunist. Zelul cu care au servit defunctul partid este direct proporțional cu posibilitatea reală de a deveni astăzi adevărați oameni ai legii, prețuiți și respectați. Cei pentru care această posibilitate realmente nu mai există, dai fiind trecutul lor întinat de abjecție, trebuie să aibă dețenta să părăsească de bunăvoie scena, înainte de a fi siliți să o facă de către generația tânără și neînfrântă de comunism. Oricum viitorul aparține acestei generații, care va avea privilegiul de a restabili în țară autoritatea justiției. În contextul în care actuala putere a declanșat ofensiva împotriva primarilor și a consilierilor aleși pe listele Convenției Democratice, "Manifestul pentru salvarea României" propune să fie "asigurate administrației locale, mijloacele materiale și cadrul legal pentru buna gospodărire a vieții noastre zilnice. Cel puțin 18% din impozitele pe care le plătim trebuie alocate direct administrației locale." În aceste condiții, guvernul aflat la putere, indiferent de coloratură politică ar avea, nu va mai putea influența activitatea primărilor prin pârghii economice și nici nu va mai putea deturna importante fonduri financiare cuvenite acestora.

Sesizând rolul imens al agriculturii în actuala conjunctură economică și principalele piedici puse de structurile neocomuniste în calea redresării ei, sunt prezentate măsuri minimale a căror aplicare ar conduce, necondiționat, la relansarea producției agricole și la revenirea țărânului român la menirea sa și la demnitatea sa: credite ieftine, desființarea neîntârziată a impozitului agricol, acordarea titlurilor de proprietate în cel mult șase luni, îmbunătățirea Legii 18 și stoparea abuzurilor și nedreptăților. Toate aceste măsuri, este absolut necesar a fi luate și mai ales perfect posibil. Pentru aceasta este nevoie doar de ceea ce se numește voință politică, adică exact ce-i lipsește puterii care guvernează România. Convenția Democratică dovedește că are voința politică necesară salvării țării, chiar și prin lansarea "Manifestului" la care ne referim. Privatizarea, investițiile și șomajul, componente ale actualiei conjuncturi economice, depind într-o măsură hotărâtoare de deciziile politice luate de cei investiți în funcțiile de decizie. Care au fost aceste decizii și unde au dus ele se vede fără nici un efort. "Privatizarea" s-a transformat într-un incredibil și nesfârșit lanț al fraudelor, principalii realizatori și beneficiari fiind aceiași profitorii ai fostului și actualului regim. Investițiile din resurse in-



terne, după o cădere alarmantă nu dau nici un semn de relansare, iar cele externe, serioase, sunt cu totul nesemnificative, cât despre cele un milion de locuri de muncă promise de dl Ion Iliescu în campania electorală, ele s-au transformat în tot atâtea locuri în fața ghișeelelor de unde se ridică ajutorul de șomaj.

În lipsa unor impozite cu adevărat stimulatoare pentru întreprinzătorii privați, a credibilității politice și a unui "cadru legislativ simplu și flexibil pentru a încuraja investitorii" ceea ce oferă ca alternativă Convenția Demo-

cratică - prăbușirea economică a României va continua, oprindu-se numai în fundul prăpastiei.

Tineretului i se acordă atenția pe care o merită, la fel ca și păturilor sociale defavorizate, lipsite aproape total de protecție socială. Sănătatea, cultura și apărarea națională se află, prioritar, în atenția Convenției Democratice care consideră că "România trebuie salvată ACUM". Nu ne mai rămâne de completat decât că țara încă mai poate fi salvată, condiția fundamentală fiind schimbarea raportului politic existent și preluarea tranelor conducerii

de către forțele politice sănatoase și cu adevărat constituente ale țării. În mod implacabil, istoria își va urma cursul normal și, mai devreme sau mai târziu, acest lucru se va mai întâmpla. Există însă împrejurări tragice în istoria oricărui popor, când cursul normal al istoriei trebuie forțat. Un astfel de moment trăim noi astăzi. Cu siguranță că salvarea României va veni din partea acelor politicieni lucizi care au înțeles acest lucru, redactând, printre altele, și acest important document.

Mircea Vlad

Maxima săptămânii:

"Nu puteți aștepta caractere și curaj, dacă descurajați inițiativa și independența" (Abraham Lincoln)

Memeride

13-19 aprilie (prier)

În intervalul acesta, pe 14 ale lunii, ne amintim de Sf. Martin Mărturisitor, al cărui cult se află la mare cinste atât în Biserica Ortodoxă, cât și în cea Catolică. Era Sfântul din tinutul Toscanei care de tânăr deveni celebru prin cunoașterea și sfîntenia sa. Era diacon când a fost trimis ca Nuntiu papal la Constantinople, unde arăta mult zel contra ereticilor monofiziți. În anul 649 a fost ales Papă și în această calitate a fiut un sinod de condamnare a ereticilor care ajunseseră la putere în Bizanț: atât împăratul, cât și Patriarhul. A fost arestat de un corp expediționar bizantin, schingiuit și încheiat laolaltă cu răufăcătorii, apoi trimis în sorghin, unde își află moarte în mucenicie.



Cititorii întreabă, medicul răspunde

Stimate dle G. Mihăescu din București, str. Adj. nr. 2, sect. 3 vă comunicăm că puteți ridica de la cabinetul medical PNȚCD două flacoane de DULCIPHAC. Ne bucurăm pentru cele relatate și vă dorim în continuare zile senine cu sănătate.

Pentru soția dlui Solomie Ioan din comuna Halad, jud. Bihor - recomandăm cură de 2 luni primăvara și toamna, în timpul crizelor dureroase de ulcer gastric cu RANETIDIN două tablete pe zi. Când aveți ocazia și puteți trece pe la cabinetul medical vom discuta în amănunt problemele de sănătate ce vă preocupă.

Domnul Stoica Iacobini Darius din comuna Marginea jud. Timiș - tratamentul pe care-l solicitați este foarte costisitor pentru oricine; din păcate noi nu suntem în posesia acestor medicamente. Adresăm tuturor un apel pentru ajutor umanitar, în vedere cumpărării a 40 fiole INTERFERON. Mulțumim pentru ajutor în numele solicitantului.

Domnul Chirilescu Mihai, puteți veni de urgență la cabinetul medical pentru a ridica două flacoane de MESTINON, medicament solicitat pentru nepoțica dv în vârstă de 16 ani.

Domnul Soare Dumitru, din București sect. 3, vă recomandăm pentru pancreatita cronică de care suferiți, medicamentul

LIPANTHYL 300 din care vă oferim 2 flacoane.

Di Tolea Ion din sect. 3 București, puteți ridica de la cabinetul medical PNȚCD pentru arterita bilaterală cu ulcer varicos de care suferiți, două cutii de PRAXILENE. După ce veți termina cura vă rugăm să reveniți la noi pentru control.

Stimată dnă A.M. de 23 de ani din București, sect. 1, cu sarcină luna a V-a - Disgravidie, continuați tratamentul cu SCOBUTIL supozitoare, PAPAVERINĂ fiole și LIZADON tablete. Feriți-vă de frig, umezeală și eforturi fizice majore, pentru a vă păstra sarcina. Vă dorim numai bine și așteptăm să vă vedem sănătoasă.

Domnul Hanu Vasile, din București, sect. 2, puteți veni pentru a ridica recomandarea pentru Spitalul Colentina - Dermatologie. Sunt convinsă că problema de sănătate pe care o aveți se va rezolva în curând.

Doamna Tomoiogă Steluța, din sect. 4, București, este vorba de o faringolaringită acută, pentru care vă recomandăm (și vă dăm) de la noi AMPICILINĂ câte 2 capsule la 8 ore, 4-5 zile. După ce va trece faza acută, treceți și pe la cabinetul nostru de stomatologie deoarece aveți precis și un focar dentar.

Dr. Maria Jana Vissarion

Vânzări

BUCESE PLAN - SRL vinde en-gros și en-detaille haine piele. Tel. 062.435.145 - M.M.

Pierderi

PIERDUT contract de închiriere I.C.R.A.L. pe numele CRUCIERU CONSTANTIN. Il declar nul.

ÎNCHIRIERI

ARDELEAN, 37, cercetător, necăsătorit, caut locuință mobilată, telefon, central. Tel. 683.59.58.

Ofertă de servicii

Angajăm pentru cabinet medical tineri/tinere; medic oftalmolog, cardiolog, laborator, asistentă, secretară, cu experiență în specialitate și folosirea computerelor și mijloacelor electronice de cercetare și calcul, cunoscători de limbă greacă și limbi europene cu domiciliul stabilit în București. Candidații se vor adresa în scris la adresa: Dr. Andrei Nicolae, Ploiești, str. Laurilor nr. 3, bl. 37, apt. 66, sc. D. Tel. 044138758.

13.04.1886: Se naște, la Bârlad, Nicolae Tonitza, cunoscut pictor și grafician, dar și un important și temut ziarist.

14.04.1457: Are loc lupta de la Doljești, în care Ștefan cel Mare învinge oastea superioară numeric a lui Petru Aron; astfel Ștefan devine domnitor al Moldovei.

15.04.1872: Încetează din viață I. Heliade Rădulescu, iluminist, întemeietor (împreună cu Dinicu Golescu) al "Societății literare"; a editat în 1829 prima gazetă românească: "Curierul românesc".

16.04.1938: Are loc arestarea lui Corneliu Zelea Codreanu și a altor fruntași ai mișcării legionare încercându-se astfel decapitarea "Gărzii de Fier".

17.04.1918: Se înființează la Paris "Comitetul Național al românilor din Transilvania și Bucovina" sub președinția lui Traian Vuia.

18.04.1991: Are loc vizita la București a președintelui Franței, F. Mitterand, vizită blamată atât de studenții bucureșteni printr-un mare miting cât și de ziarele franceze, care au apreciat-o ca "o gafă politică".

19.04.1919: Apare la București "Sburătorul", revista literară, artistică și culturală, sub conducerea lui Eugen Lovinescu.

Dr. Mihnea Dragomir

Vechiul sediu al Academiei de Înalte Studii Comerciale, întemeiată la 13 aprilie 1913. Clădirea, care se afla între Biblioteca Centrală Universitară și fosta casă a familiei Rosetti (mai apoi restaurantul "Cina"), a fost bombardată de aliați în timpul războiului.

Anunțuri

Moștenitorii legali sau testamentari cu domiciliul necunoscut sunt chemați la sediul notariatului din București str. Ilfov nr. 6 sector 5 ora 9 la data de 16 marti 1994 în vederea dezbaterii succesiunii defunctei Crăciun Cornelia decedată la data de 30.1.1994 cu ultimul domiciliu în București str. Gheorghieni nr. 9, acțiune promovată de soțul defunctei.

CABINET medical, asistență la domiciliu, neurologie, cardiologie, interne, oftalmologie, ecografie, electrocardiogramă, analize. Str. Aman, bl. 4, ap. 87, zona Dorobanți. Tel. 679.10.86.

Decese

Dr. MARIA JANA VISSARION cu nespusa durere anunță trecerea către Domnul al neprețuitului ei părinte Preot DUMITRU GIULESCU, parohul bisericii Sf. Dumitru - Colentina. A fost membru al Partidului Țărănesc din anul 1926 și a organizat alegerile din anul 1926 ca delegat PNȚ în comuna Sutești - Vâlcea. A rămas o viață întreagă luptător dăru pentru dreptăți credință, slujind cu osârdie lui Dumnezeu și oamenilor. Dumnezeu să-l odihnească în pace.

CONVENȚIA MEDICILOR DEMOCRATI DIN ROMANIA este alături de colega lor, dr. MARIA JANA VISSARION, secretara Convenției, în clipele dureroase prin care trece la despărțirea de bunul său tata.

CABINETUL MEDICAL PNȚCD suntem alături de draga noastră colegă, dr. MARIA JANA VISSARION, în clipele dureroase prin care trece la despărțirea de bunul său tata.

Dreptatea

Secretar general de redacție: MIRCEA VLAD
Șefi de departament: DAN BĂNICĂ: informații
OVIDIU PATRASCANU: politici
ȘTEFAN CALIGA: internațional
IOAN FRÂNCU: sport
Fotoreporter: PETTER GHEORGHE
Grafică și machetare: IOANA BERCIU
Secretariat: MIHAELA MANOLACHE
Financiar-contabil: ECATERINA BUCĂ
Juridic: GHEORGHE POPESCU
Departament publicitate și marketing: MARIA CĂPĂȚANĂ
Documentare: CONSTANTIN CEACU
Difuzare: LIVIU VĂȚCĂ
Curier: LUMINIȚA DAMIAN
Correspondenți speciali: SUA: SILVIA DUTCHEVICI
SUA și CANADA: ADRIAN MIHAIL GRIGOROPOL
Geneva, München: STELIAN IONESCU
Tuttingen: RADU PĂTRĂLAGEANU
Correspondenți teritoriale: SORIN GRĂCĂ - Cluj
TICU CIUBOTARU - Galați
VIRGIL COSMA - Iași
TOMA EDUARD DINU - Iași
RADU SIMION BORDEANU - Hunedoara
NICU VRANCEANU - Bacău
COSTEL IONESCU - Brașov
MĂLIN DUMITRIU - Alba
VASILE VASILICA - Alba
IONEL BOTE - Caraș Severin
FLAVIU BREZEANU - Brăila
FLORIN RĂDULESCU - Vrancea
MIHAI ENCIU - Slobozia
GHEORGHE SIMIANU - Suceava
AUREL TEODORESCU - Argeș
DIANA MUNTEANU - Prahova
CATALIN MUNTEANU - Prahova
MIHAI BARBU - Văleu Jilului
GHEORGHE TUDORAN - Arad
DANTE M.C. SEDAN - Timiș
PANAIT STĂNESCU BELU - Timiș
VICTOR PIETREANU - Teleorman
SORIN CUCUREZEAN - Teleorman
IOAN GAVRILĂ - Tulcea
MICU DAN GRIG - Bihor
Redacția și administrația: Calea Victoriei nr. 133, et. 2
Tel. 650.41.25.
Fax 650.64.44.
70179, București, sector 1
Cont virament nr. 4510501106
BCS, filiala SMR.
Tehnoredactare computerizată:

RL - Info Team

Șefi tură calculator:

Mihnea Radu

Aurel Neagu

Tiparul executat la

tipografia Societății

"R"



CUPON DE ABONAMENT

1 luna = 680 lei
3 luni = 2210 lei
6 luni = 4420 lei
12 luni = 8840 lei

Num.
Prenume
Adresa
Cod poștal
Localitatea
Județul

Redacția publicației "Dreptatea", București, Calea Victoriei 133, et. 2, sectorul 1, tel. 650.41.25, fax: 650.64.44. Cont virament 45.10.11.06 BCR SMR. Suma de lei s-a depus cu chit, nr. din sau dispoziția de plată nr.

La ce ne putem aștepta?

Conferința de presă săptămânală a PNȚCD

În deschiderea conferinței dl. senator Radu Vasile, purtătorul de cuvânt al partidului, a arătat că în mod normal, la 1 aprilie, ar fi trebuit să se oprească toate plățile în România, deoarece proiectul legii bugetului nu a fost încă introdus în Parlament. ● "E o minciună că fiscalitatea în țara noastră e cea mai blândă din Europa și că se situează în jur de 31%. În realitate atinge valoarea de 51%", a declarat ziaristul dl. Corneliu Coposu, președintele PNȚCD. ● Dl. Radu Vasile: "Este inadmisibil ca partidul de guvernământ să-și facă o campanie electorală cu legislația statului". ● "Se pregătește încă o remaniere guvernamentală. Se vor schimba trei sau patru miniștri. Partidul nostru a predat deja la Camera Deputaților un proiect de lege privind investiția Guvernului. Astfel, toți miniștrii investiți în urma unei remanieri vor trebui să aibă acordul Parlamentului", a afirmat tot dl. Radu Vasile. ● Dl. deputat Barbu Pîljoș: "Fondul Proprietății de Stat este un adevărat Consiliu Politic Superior care gestionează averea statului fără nici o transparență. S-a ajuns în situația în care la flota maritimă sunt numiți - în consiliile de administrație și ca reprezentanți ai Fondului - ingineri agronomi, iar la fabrici de textile, profesori de gimnastică...". Peste o sută de membri ai Camerei Deputaților cer demiterea conducerii P.P.S. ● Dl. Corneliu Coposu: "Reiterăm poziția noastră, cum că existența unui partid liberal e necesară în viața politică a României. Noi suntem de părere că cele cinci partide liberale existente trebuie unificate". ● Dl. Ion Diaconescu, prim-vicepreședinte PNȚCD: "Ar fi fost de dorit ca partidele liberale să fi fost deja unite înaintea intrării în C.D. Acum nu depinde numai de noi, mai sunt și alte formațiuni în C.D. care își vor da votul". ● Dl. Corneliu Coposu: "Am fost învinuiți că prin comunicatul referitor la Basarabia am umbrat prestigiul Guvernului. Nu ne interesează prestigiul Guvernului și a instituțiilor filo-ruse. Echipa președinte-premier-guvern este o echipă trădătoare de neam". ● Dl. Iulian Crețu, viceprimar general al Capitalei: "Pe 27 aprilie Liga Primarilor și Consilierilor PNȚCD va avea o sedință extraordinară în Șimleul Silvaniei (...). Asupra dlui Dan Felician Ioniță, viceprimarul Bacăului, se fac presiuni pentru ca să părăsească postul pe care-l ocupă. Aceste presiuni s-au declanșat după vizita dlui Adrian Năstase la Bacău. Primarii și toți membrii Ligii vor ști cum să răspundă acestor atacuri perfide. Deocamdată l-am sfătuit pe dl. Ioniță să nu cedeze". ● Dl. Corneliu Coposu: "În mod normal, campania electorală trebuia să o începem a doua zi după alegeri. N-am făcut-o pentru a lăsa spațiu liber Guvernului și partidului de guvernământ pentru a purta discuții cu Opoziția. E evident însă că actualul guvern nu va putea face față situației dezastruoase a țării, indiferent de câte remanieri se vor mai face. Din partea puterii nu e vorba decât de tergiversare pentru a nu avea alegeri anticipate în toamnă și a reuși consolidarea pozițiilor în zona economicului. Vom începe și noi campania electorală, dar vom hotărî data în cadrul C.D. (...) După informațiile pe care le avem noi din sondajele comandate de P.D.S.R. și ținute secrete, procentul simpatiei față de partidul de guvernământ a scăzut la 15%. Deci nu mai reprezintă nici măcar un sfert din opțiunea Opiniei Publice, fapt de care și Puterea este perfect conștientă". ● Dl. Ion Diaconescu: "Este vorba - și aici îmi expun părerea personală - nu de o campanie electorală propriu-zisă, ci de un efort pre-electoral al P.D.S.R. pentru a-și recâștiga simpatia și de a declanșa adevărată campanie, ulterior".

Îșișia din regimul comunist a găsit România cu economia la pământ, stare în care a rămas de mai bine de patru ani. Patru ani de așteptare tot mai acută în mizerie. Continuăm să trăim în plin sistem economic socialist, generator firesc de sărăcie. De aceea, toată lumea este de acord că trebuie întreprinsă o reformă structurală a economiei. În scopul ieșirii din impas, au fost înființate patru organisme menite să conceapă și să instrumenteze multidimensională reformă: Fondul Proprietății de Stat, Fondul Proprietății Private, Comitetul de Privatizare și Agenția Națională pentru Privatizare. Din analizele făcute și din observarea de bunăsimț s-a ajuns la concluzia că lucrurile nu pot fi urmate din loc fără un ajutor extern substanțial. Așa s-a ajuns la încheierea acordului cu FMI, materializat într-un Memorandum, care cuprinde criteriile de performanță și eficiență impuse de experții străini. Pe ce ne convine sau nu, altă soluție nu există. Despre acest Memorandum s-a scris destul de mult, guvernul fiind criticat aspru și în zadar, pentru ușurința pe care a arătat-o în legătură cu protecția socială și aceea a capitalurilor. Dar abia de acum încolo ne vom confrunta cu efectele aplicării respectivelor acord.

De aceea, am considerat utilă analizarea unor capitole din textul Memorandumului, punând seama de realitățile de fapt. Ne-am oprit deocamdată la cel intitulat "Privati-

zarea, reforma întreprinderii și disciplina financiară", care stabilește criteriile de evaluare a privatizării, cel mai de seamă fiind acela al forței de muncă din sectorul privat. Astfel, în 1992, coeficientul acesteia era de 37%, față de sectorul de stat. Stadiul privatizării întreprinderilor era, la 30 noiembrie 1993, de 130 întreprinderi mici din 2 600, 22 întreprinderi mijlocii din 2 850. Întreprinderile mari nu s-au privatizat deloc și ele fac obiectul unei atenții speciale din partea guvernului, care se va implica, cităm: "în cazul întreprinderilor cu pierderi și/sau ariate mari a căror restructurare, micșorare sau închidere poate duce la impact social sau sectorial de o asemenea măsură, încât acesta nu poate fi rezolvat de acționarii privați...". De aceea, la 30 noiembrie 1993, 20 de întreprinderi au fost declarate în incapacitate de plată, iar alte 30 izolate de creditul bancar, pentru acestea urmând să se elaboreze câte un plan de restructurare. Urmează ca, în decembrie 1994, să fie alese 3 întreprinderi cu pierderi foarte mari și care nu vor mai fi subvenționate, guvernul convenind cu Banca Mondială "un grafic precis pentru închiderea sau lichidarea lor, completat cu o protecție socială adecvată". Și tot atunci vor fi alese 300 de întreprinderi pentru care se prevede drept criteriu de rentabilitate limitarea pierderilor la 30 - 70 mld. lei.

Coroborând analiza acestui capitol

cu lectura celorlalte, ale Memorandumului, ajungem la concluzia că aplicarea rețetelor acestuia va avea drept consecințe finale efecte grave: impozite și taxe noi sau mărite, indexarea salariilor sub rata inflației, creșterea șomajului, sărăcirea depunătorilor la CEC, prin dobândă mică. De aceea, considerăm că reforma nici nu a început încă, în condițiile în care procentul privatizării nu depășește 10%. Pe de altă parte, nici FPS și nici FPP nu dispun de un program pilot sau vreo metodă de privatizare, ea urmând a se aplica "de la caz la caz". Memorandumul prevede, pentru 1994, privatizarea a 2 700 de întreprinderi cu un capital de 1165 miliarde lei. De aceea, ne punem întrebarea cine va gestiona acest capital, în condițiile în care rețetele de tip mafiot abia așteaptă să pună mâna pe el?

Așa este, toate aceste dorințe, planuri, explicații și justificări - explicite sau implicite - conținute de textul Memorandumului, trădează intenția de a se pregăti terenul pentru formarea rapidă și discretă a unei clase de mijloc, formată din oamenii Puterii. Și dacă vor reuși, atunci o să avem parte și de negocieri adevărate. Cu sacii urechi în car, se stă altfel de vorbă. De aceea, considerăm îndreptățită afirmația cuiva: "Români, vi se pregătește ceva!"

Conf. dr. Gh. Băran
Asociația Inginerilor PNȚCD

Se încearcă legitimarea furturilor comise cu 45 de ani în urmă?

Deoarece în curând se va dezbate în parlament Legea caselor naționalizate, îmi permit să-mi exprim opinia în legătură cu proiectul de lege prezentat de guvern, mai ales datorită faptului că nu revendic nici un imobil (apartament) naționalizat și cred cu convingere că bunul simț există încă în România.

Părerea pe care o am față de legea propusă de partidul de guvernământ pleacă de la următoarele adevăruri:

1. nu poate exista o societate civilă dacă nu se respectă dreptul la proprietate;
2. nu se poate clădi o societate de drept legitimându-se un furt (naționalizarea imobilelor) înfăptuit de regimul anterior;
3. indiferent de numărul caselor (apartamentelor) confiscate de comuniști, azi nu se poate refuza un drept moral, restituirea acestora proprietarilor, mai ales că acestea au fost dobândite în condiții legale;
4. să nu se caute motivații ieftinopopoliste (protejarea chirișilor)! Ai căror chiriși? Foști și actualii nomenclaturiști?

Îmi îngădui să pun o întrebare: de ce proiectul guvernului prevede returnarea către foștii proprietari numai a unui apartament iar pentru restul să primească din partea statului eventuale despăgubiri? De ce din partea statului? Se vrea legitimarea furtului?

Nu pot să înțeleg cum un guvern, care se pretinde a fi democrat, la sfârșitul mileniului II, se comportă ca o autentic urmasă al unui tâlhar. Tâlharul și-a însușit prin fraudă o casă, urmașul returnând adevăraților proprietari o cameră, iar pe celelalte închirindu-le sau vânzându-le în propriul folos!

Să privim lucrurile în față, fără ură și patimă!

Casele naționalizate sunt locuite de două categorii de chiriși:

- a) foștii și actualii nomenclaturiști, care ocupă cele mai bune și frumoase imobile în conformitate cu "rangul lor" și nu vor să renunțe la ele (au bani ca să le poată cumpăra);
- b) oamenii care au profitat sau nu de situația ce a urmat naționalizării sau urmașii acestora (o mare parte din ei își pot permite să cumpere apartamentele).

Aici intervine o situație paradoxală: nivelul actual al chiriilor. Cum se poate concepe că unii foști nomenclaturiști să locuiască în case de lux (naționalizate) fără a plăti chirie iar alții să plătească chirie pur simbolică? În același timp media chiriilor lunare pe apartament să fie la nivelul a două pâini? Aici este capcana întinsă de urmașii tâlharilor.

Cum se poate rezolva o situație aparent fără ieșire? Simplu! Prin restituirea tuturor imobilelor (apartamentelor) furate (naționalizate), foștilor proprietari sau urmașilor lor. Ar fi un act de dreptate, care ar atenua din suferințele îndurate de aceștia, mai bine de 40 de ani.

Proprietarii repuși în drepturi vor avea două alternative:

1. vânzarea către actualii chiriși a apartamentelor ocupate de ei, prin bună înțelegere, dacă și manifestă această dorință;
2. prelungirea pe 5 ani a contractelor de închiriere a celor chiriși care nu pot sau nu vor să le cumpere.

Apreciez că aceasta este singura rezolvare onestă a unei nedreptăți care se vrea perpetuată.

tuată.

Este trist să vedem că în toate țările foste comuniste, mai puțin C.S.I., proprietățile imobiliare au fost returnate proprietarilor de drept, iar la noi se continuă bălciul comunist căutându-se a se legitima un furt calificat ca un act de dreptate socială. Să fie numai o simplă coincidență?

Dr. Ioan Gavrilă

Anunț

Convenția Medicilor Democrați anunță ADUNAREA GENERALĂ, care va avea loc sâmbătă 16 aprilie 1994, orele 11, la sediul din Bd. Carol nr. 34, sect. 2, București, corpul B, etajul I, în Sala de Conferințe. Scopul adunării: ORGANIZAREA TERITORIALĂ A FILIALELOR.

Președinte CMD
Dr. George Calalb
Secretar executiv
Dr. Maria-Jana Vissarion

Deces

Comitetul județean PNȚCD Bihor anunță cu durere decesul unuia din membrii săi, om de deosebită valoare, AUREL CUC. Condoleanțe familiei îndurerate. Dumnezeu să-l ierte!

poștei). Câștigătorul concursului va primi drept premiu o Biblie (donată de dl. Silviu Dragomir), iar materialul premiat va fi publicat. În cazul mai multor răspunsuri și materiale bune se va proceda la o tragere la sorți.
Redacția

Concurs

Îi anunțăm pe cititorii noștri că redacția a hotărât să instituie un miniconcurs cu tema: "Asemănările dintre creștinii uniți și cei or-

todocși". Materialele prezentate cât mai succint) vor trebui expediate pe adresa redacției până la Duminică Tomei (8 mai a.c. - data

A. Consimțământ
Ovidiu Patrășcanu

Securitatea socială la noi și în Occident

Oaspetele reuniunii săptămânale de joi, a Organizației Muncitorești Centrale a Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat a fost dna doctor Rodica Ivanov, româncă stabilită la Paris, promotoare a Ajutorului Medical Francez pentru România, vânică reprezentantă a ideilor partidului nostru pe malurile Senei. D-sa vine cu regularitate în țară aducând și ajutoare în medicamente care să aline suferințele multor bolnavi. Și-a găsit timp, într-una din aceste vizite, să țină și o conferință la invitația O.M.C., subiectul fiind "Solidaritate și securitate socială". Vizibil emoționată a mărturisit că nu a ținut niciodată până acum o conferință în fața publicului și că îi este teamă. Dar sentimentul acesta - dacă a existat cu adevărat - a fost învins, iar vorbitoarea și-a cucerit auditoriul. Atât prin datele uluitoare pentru noi, oferite cu larghețe, cât și prin expunerea realistă și pertinentă. Arătând că aceste două noțiuni sunt obiective de bază ale doctrinei P.N.T.C.D., d-sa a precizat că ele sunt tratate prioritar în democrațiile occidentale și ne-a expus pentru comparație situația din Franța. Acestor

două noțiuni li se subsumează alte două: caritatea și întruajutorarea ce sunt componente ale ansamblului de inițiative și măsuri luate în vederea traducerii în viață a celor două principii de protecție a celor ce au nevoie de așa ceva. Dacă Francisc I a întemeiat primul, în 1544, un sistem pentru ajutorarea săracilor, abia la 19 martie 1793 apare Legea care impune asistența săracilor; deci după Revoluția Franceză. Apare în raportul dintre individ și societate, solidaritatea națională conținând trei puncte: *asistență* (ajutorul dat sau primit), *solidaritate* (relația între persoanele conștiente asupra unor comunități de interese, cu obligația de a nu vătăma interesele celorlalți) și *securitate socială* (sistemul de solidaritate obligatorie ca apanaj al democrațiilor cele mai evoluate). Securitatea socială este bazată în Franța pe trei mari reglementări: regimul general al muncitorilor, salariaților și celor asimilați, regimul social al agricultorilor și regimul profesunilor independente (comercianți, industriași, profesioni liberele etc). Axele principale de redistribuire a resurselor sunt reprezentate de alocația de boală,

alocația de accident, alocația de bătrânețe, pensia și alocația familială. Sistemul de solidaritate obligatorie presupune pentru aderenți o sumă de obligații și drepturi. Astfel, alocația de boală necesită cotizația de 19.60% din cota patronală 12.8% și cota salariat 6.8% și existența a 120 de ore lucrate în ultimele trei luni. Drepturile sunt rambursarea costului consultațiilor, examenelor și tratamentului (eventual al spitalizării) după un procentaj stabilit în prealabil, ca și rambursarea costului medicamentelor (în două categorii: medicamente importante 65% și "de confort" 35%). Baza de rambursare nu este liberul arbitru al unuia dintre parteneri ci este fixată în urma unor tratative laborioase la care participă ministerele interesate. Casele de Securitate Socială, Patronatul și sindicatele asigurătorilor, prestatorilor, medicilor și farmaciștilor. Concediul de maternitate este stabilit în funcție de numărul copiilor existenți și de existența sau nu a gemenilor și merge de la 16 luni (6 prenatal și 10 postnatal) până la 28 de luni (8 pre și 20 post) în cazul a doi copii

și gemeni. Alocația de bătrânețe comportă ca obligații o cotizație de 16.35% din care patronală 9.80% și salariată 6.55% și limita de vârstă 65 de ani sau 60 de ani din care cu 37/12 crescut, se bonifică 2 ani. Solidaritatea municipal. Cea națională asigură alocații suplimentare de bătrânețe și ajutor medical și pentru spitalizare, finanțate provenind de la buget sau fiind decontate. Solidaritatea municipală este oarecum facultativă varind de la un municipiu la altul, fiind însă în orice caz prezentă. Relatările vorbitoarei au produs o puternică impresie conturând ceea ce se poate face într-un stat democrat cu adevărat și de un guvern ce se îngrijește altfel decât în vorbe de cetățeni săi. Lucruri care pot fi realizate și la noi dar numai de un guvern responsabil. Aceasta a fost concluzia dlui Ion Lambru, președintele O.M.C. la încheierea întâlnirii, dominată de aplauzele participanților.

F. Ioan

Atitudinea creștină e rampa cea mai puternică de lansare a intereselor României în America

Sâmbătă 26 martie 1994 la Sediul organizației județene a PNȚCD din Arad a avut loc ședința organizației județene. Participând la ședință, dl Ioan Alexandru - senator PNȚCD Arad - a prezentat o informare asupra recentei vizite pe care a efectuat-o în SUA.

"Prezența senatorului Ioan Alexandru - în SUA reprezintă o punte trainică pe care se poate construi temeinicia relațiilor româno-americane" ("Cuvântul românesc" - ziar al diasporii române din Canada).

Di senator a remarcat că "oamenii cu frică și respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu stabilesc relații mai repede și mai trainice - ca și tii ai aceluiași stăpân - ca și creștinii".

Cel mai important lucru pe care l-a înfăptuit domnia sa a fost întâlnirea cu președintele SUA, Bill Clinton, cu vicepreședintele Al Gore și cu soțiile lor.

Conform unei tradiții americane, de 40 de ani, se desfășoară rugăciunea națională a americanilor.

Pentru prima oară, în acest an, au participat - alături de 130 de lideri creștini din toată lumea - și români. Un singur lider străin vorbește la această respectată întrunire. De data aceasta, dl senator Ioan Alexandru a avut cinstea de a vorbi în numele tuturor națiunilor. Domnia sa a mulțumit SUA pentru șansa oferită unui om din estul Europei de a-i afla secretele. "Cel mai mare secret al SUA pe care l-am aflat a fost cine

este strategul, cine conduce țara asta imensă care s-a impus în fața tuturor popoarelor lumii. Și le-am spus: am aflat că marele Strateg al Americii, marele conducător este Iesus Hristos".

Pentru că în 27 martie gândul pe duce pe toți românii spre Basarabia și Bucovina, fiind primit de președintele SUA, dl senator a amintit de Ilie Ilăscu, de Basarabia, pământ românesc, de necesitatea intrării cât mai repede posibil a României în NATO. A urmat o întrevvedere cu vicepreședintele SUA, Al Gore, care a părut interesat de problemele și situația Basarabiei, după care dl senator a fost primit de generali și amirali ai Pentagonului.

Totodată, dl Ioan Alexandru a fost invitat în Senatul SUA. În problema Basarabiei, domnia sa a luat legătura cu Soljenitin - marele scriitor rus - care a afirmat: "Basarabia e pământ românesc și dacă românii de acolo vor să se unească cu România, rușii n-au dreptul să-i oprească".

De asemenea, dl senator s-a întâlnit cu James Baker care a dat asigurări că după intrarea României în NATO problemele granițelor vor fi rezolvate automat.

Atitudinea creștină e rampa cea mai puternică de lansare a intereselor României în America.

Correspondent teritorial Arad
ing. Tudoran Gheorghe

A luat ființă Clubul oamenilor de afaceri creștin-democrați din România

La inițiativa organizației PNȚCD sector 6 s-a înființat "Clubul oamenilor de afaceri creștin-democrați din România" cu sediul în București, Calea Plevnei nr. 26.

"Clubul" se constituie ca persoană juridică română de drept privat, neguvernamentală și nonprofit.

Scopul acestei inițiative este de a contribui,

în avantajul membrilor săi, atât la informarea cât și la sistematizarea și aprofundarea informațiilor din domeniul activității de afaceri sau alte activități corelate acesteia.

Toate aceste activități se desfășoară cu respectul deplin al legilor României și a moralei creștine.

Petter Ghe.

ANUNȚ

Organizația Muncitorească Centrală a PNȚCD anunță membrii și simpatizanții săi că joi, 14.04.1994, la sediul central din Bdul Carol I, nr. 34, în sala de ședințe din corpul B, ora 17 va vorbi dl Dinu METEȘAN - consilier juridic, pe tema: "DEMOCRAȚIE ADEVĂRATĂ ȘI PSEUDODEMOCRAȚIE"

Președinte,
Ion Lambru

Secretar general,
Vlad Roșca

Comemorarea martirilor

OMORĂȚI DE HOARDELE SECUIEȘTI COMUNISTE

În noaptea de 3 spre 4 aprilie 1919, în satul Lunca, pe Valea Crișului Negru, au fost uciși mișelește avocații beiușeni dr. Ioan Ciordaș și dr. Nicolae Bolcaș. Acești eroi martiri ai unității neamului românesc, foști conducători ai Partidului Național Român (președinte fiind Luliu Maniu), au fost uciși de către hoardele secuiești, fidele armatei roșii a lui Kun Bela, din Ungaria. Ei au fost victimele urii, șovinismului și comunismului. Peste câteva săptămâni, Armata Regală Română elibera Oradea, spre marea bucurie a populației maghiare și evreiești din oraș, ajungând în vară la Budapesta. Crimele din acea perioadă au fost inutile. S-a dovedit că toată istoria nu poate fi oprită, Basarabia, Bucovina și Ardealul, fiind pe veci pământuri românești.

ASTĂZI TREBUIE SĂ FIM UNIȚI ȘI SĂ NU URĂM

Duminică, 3 aprilie 1994, a avut loc în satul Lunca, la monumentul în formă de cruce, ridicat în apropierea locului unde au fost uciși în urmă cu 75 de ani eroii Bihorului, Ioan Ciordaș (1877-1919) și Nicolae Bolcaș (1882-1919), o slujbă religioasă de pomenire a acelor tragice evenimente. Parastasul a fost ținut de un sobor de preoți ortodocși, avându-l în

frunte pe Prea Cucernicul Părinte Protopop Gavril Popa, din Beiuș. După ceremonia religioasă, mai multe personalități (senatorul Nistor Bodiceanu, președintele PNȚCD - Bihor, părintele Axente Nicolae, de 83 ani, Prea Cuviosul Părinte Protopop Gavril Popa, consilierul Gheorghe Roșu, vicepreședinte al PNȚCD - Bihor), au luat cuvântul în fața a peste 200 de oameni, memorând moartea cumplită a celor doi eroi martiri. "Astăzi trebuie să fim uniți, a spus dl Bodiceanu, și să ne dăm mâna, pentru a scoate țara din dezastrul în care se află. Și să nu mai acceptăm niciodată ideologiile care propagă ura, dezbinarea și șovinismul".

CRUCEA ESTE ARMONIE ȘI IUBIRE

În încheiere, după depunerea a numeroase coroane de flori și onorurile prezentate de unitatea militară a vânătorilor de munte din Beiuș, P.C. Părinte Protopop de Beiuș, Gavril Popa, ne-a declarat în exclusivitate: "Ziua de astăzi este dedicată și sărbătoririi Sfintei Cruci. Poporul românesc s-a născut cu Crucea, cu Dumnezeu. Crucea este semnul jertfei pe care a făcut-o pentru omenire Iesus Hristos. Crucea albă de mormoră, din fața noastră, închinată memoriei martirilor Ciordaș și Bolcaș, este iubire, dreptate, împăcare între toți oamenii. Monumentul acesta este de rugăciune și trebuie să alungăm ura și răzbinarea din suflet."

Dan G. Micu

S.C. ANGELA S.R.L.

Drumul Taberei, stația Poiana Muntelui
Tel. 725.10.07; 781.34.63; 778.97.04

VÎNZĂRI ÎN RATE

✓ FĂRĂ DOBÎNDĂ
✓ SE ASIGURĂ TRANSPORT

Vinde din stocul existent și în regim de precomandă mobilier divers:

- canapele cu fotolii ○ biblioteci
- dormitoare
- bucătării ○ mic mobilier
- mobilier pentru hall-uri ○ televizoare color

Bastonul de mareșal pierdut și "hapurile buclucașe de la Sibiu"

Săptămâna trecută (28.03 - 1.04), Comisia Senatorială pentru cercetarea evenimentelor din decembrie '89 a plecat pe teren. Trei membri la Timișoara, trei la Sibiu, două orașe care, în opinia noastră, dețin o bună parte din misterul acelor evenimente pe care ne încapă să le descriem. Eu am mers la Sibiu unde am fost audiți de revoluționari, milițieni, securiști, militari și chiar teroriști. Unii - la cererea lor, alții - chemați de noi. I-am ascultat cu răbdare și pe cei care n-au spus lucruri importante, și pe cei care credeau doar că ne spun lucruri importante, pe cei care ne-au spus adevărul și pe cei care ne-au mințit, deoarece și minciunile sunt edificatoare. Am auzit multe despre felul cum s-au desfășurat evenimentele de la Sibiu, despre comportamentul și modul de gândire al unora dintre "actori", despre suferințele celor mulți și bestialitatea unora pe care nu-i putem numi oameni, despre cei care au tras cu ordin sau fără ordin. Am aflat despre suferințele acestor oraș-eroi, unde au murit 92 de oameni, au fost răniți câteva sute și unde s-a tras cu tunul în oraș, au fost executate misiuni de elicopter deasupra lui, iar pe 24 decembrie după-amiaza se aduceau încă tancuri de la Făgăraș! De ce? Punând cap la cap aceste informații cu cele obținute deja de la București sau din alte părți, am aflat că pe străzile însângerate ale Sibiului s-a pierdut un baston de mareșal pe care și-l disputau mai mulți pretendenți. Sunt convins că este iremediabil pierdut.

Desigur, conform cutumei Comisiei, nu vom etala audierile și concluziile noastre acum, deoarece nici nu sunt încă definitive, ci o vom face în cadrul raportului final.

Dintre atâtea fapte tragice care s-au petrecut la Sibiu în acel decembrie 1989, există și unul anecdotic care merită să fie relatat în avanpremieră.

Unul dintre revoluționarii de frunte de la Sibiu, om așezat și cu frica lui Dumnezeu, care a ieșit în stradă datorită exasperării, nu numai a lui, ci a unui întreg popor, s-a instalat împreună cu ceilalți revoluționari în sediul Comitetului Județean al P.C.R.

Deschizând sertarul de la biroul "delfinului", a găsit niște "hapuri" de culoare maro. Fiind omul obosit și crezând că sunt niște înțărtoare, cum se cădea să aibă un prim-secretar care munea zi și noapte pentru binele supușilor săi, a înghițit vreo două-trei. Și erau într-adevăr înțărtoare, dar nu de alea, ci de-altele. Că din acel moment nu s-a mai putut înțelege nimeni cu omul nostru. L-au apucat căldurile, s-a dezbrăcat parțial, a început să facă "instrucție" cu revoluționarii care, de bine, de rău, au scos-o la capăt. Mai rău erau să o pață revoluționarele. Norocul a fost că l-au arestat oamenii Frontului, că cei de acolo înființaseră un Forum, care era evident rival cu F.S.N.-ul.

Nu știu dacă "hapurile" erau ale titularului biroului sau au fost puse acolo de K.G.B., C.I.A., Mossad sau Serviciul Ungar de Spionaj. Cred că onorabilul

Senatorul Adrian Păunescu și scribii săi fac "spume la condei"

Ca replică la articolul meu "Slalom printre diverse scapete", scris "la mîstă" și nu cu "ură și intoleranță", apărut în "Dreptatea" și "Informația zilei" (din Rm. Vâlcea), ziarul "de familie", PSM și Secu" (partea fidelă dictatorului) al senatorului Adrian Păunescu, "Vremea", a avut vreme, pe 31 martie a.c., să publice articolul "Șerban Săndulescu, un mușuroi mizerabil de ură și intoleranță". În loc să fie flatat că, în acel articol, am alăturat capul său de al "delfinului" (a cărui familie onorabilul Adrian Păunescu o proslăvea la TV săptămână de săptămână la "Cântarea României", de i se acrise unii întreg popor), mă "răsplătește în stilul și cu limbajul care-i sunt caracteristice, ceea ce-mi aminteste de un fost profesor de matematică de la "Mihai Viteazul", poreclit "Bibicu", comunist la fel de mare prin anii '50 cum este Adrian Păunescu acum. În nuela

onorabilului senator Adrian Păunescu, ce nu s-a pierdut, care conținea:

1. O copie a unei plângeri colective din partea unor țărani din Zătreni-Vâlcea, în care aceștia scriau disperati: "... nu avem unde să ne mai ducem. La Vadim Tudor, la Văcaru Vasile, la Adrian Păunescu că aceștia ne îngroapă la Străulești";

2. O copie a articolului meu, din 19 septembrie 1978, "Cine ești și încotro mergi, domnule Ceaușescu", transmis la Europa Liberă în noiembrie, același an, în care spuneam în final: "Acesta este cârmaciul lui Adrian Păunescu, un poet român contemporan, dotat cu talent, superficialitate și lipsă de scrupule, care caută cu disperare prin odele sale, să-mi pedicească "descoperirea la față" a idolului său. Probabil că un Cervantes modern ar scrie însă o nouă epopee despre Don Quijote de la Scornicești și Dulcinea sa din Petrești. Nicolae Ceaușescu, îmbrăcat în stralele lui Mihai Viteazul, călare pe un cal împiedicat, înșăpuit și înșăgerat pe care-l biciuie fără milă, se îndreaptă către un potou la care nu va ajunge niciodată. Rămâne de văzut dacă va sucomba calul sub el sau acesta va reuși să-l arunce din sa înainte de a fi prea târziu";

3. Scrisoarea de însoțire în care, deoarece articolul meu era cam vechi, îi scriam stimabilului senator în final: "Vă asigur, încă o dată, domnule senator Adrian Păunescu, de constanța opiniilor și sentimentelor mele". Observați și dumneavoastră stilul și limbajul meu și comparați-l cu al "Vremii" sale.

Având în vedere cele arătate mai sus, imi permit să-l întreb pe onorabilul senator Adrian Păunescu cine a avut clarviziune și dreptate? Domnia sa, care în 1978, îi sălta în slava cerului pe dictatorul Nicolae Ceaușescu și familia sa, sau cu care-i prevesteam sfârșitul pe care l-a avut 11 ani, trei luni și 6 zile mai târziu? Aștept cu nerăbdare ca onorabilul senator Adrian Păunescu să-mi răspundă și chiar dacă răspunsul vine tot cu un "mușuroi" îl asigur că nu mă supăr deoarece știu că mitocănia și neam-prostia nu au leac.

Senator de Vâlcea
Șerban Săndulescu

P.S. Cu toate că au trecut peste două săptămâni de la povestea "capului de porc", vila bardului-senator continuă să fie păzită de poliție. Îi promit senatorului că voi sprijini mărirea bugetului poliției ca să nu rămână fără pază.



Lumini și umbre din Senatul României

senator Vadim Tudor, care este mai abilitat cu d-alde-astea, ar putea să ne lumineze mai bine.

Vă rog să nu mă întrebați cum le zice "hapurilor" deoarece, vă jur că nu știu. Dacă aș ști, judecând după mîntea mea de inginer, nu de senator (!), le-aș spune doctorilor veterinari pentru a crește randamentul taurilor comunați.

Dar chiar dacă episodul pare hazliu la prima vedere, el este tragic în fond.

Seara am văzut la Actualități că dictatorul nord-coreean l-a desemnat pe "delfinul" de acolo drept succesor al său, în "entuziasmul" asistenței. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă s-ar fi dat curs cererii Anei Mureșan (și nu numai ei), care l-a chemat pe 22 decembrie la București pe "delfin", iar acesta ar fi devenit succesorul răposatului său tată, despre care nu am aflat încă dacă folosea "hapuri" ca cele de la Sibiu.

Interpelare adresată Comitetului Român pentru Adopții

Un număr de juriști (secretari de primării, avocați, judecători) și persoane interesate au sesizat practica abuzivă a Comitetului Român pentru Adopții în derularea adopțiilor internaționale. Materia adopțiilor de copii de către cetățeni străini este reglementată de Codul Familiei, Legea nr. 11/1990 cu modificările din iulie 1991 și Legea nr. 15/1993 prin care România a aderat la Convenția Europeană în materia adopției de copii, încheiată la Strasbourg, la 24 aprilie 1967. Cenzurarea și realizarea adopției este de competență exclusivă a organelor de justiție. Competența Comitetului Român pentru Adopții, în procedura adopției se referă doar la eliberarea unei confirmări, care să ateste împrejurarea că în intervalul de 6 luni de la luarea în evidență (inscrierea pe listă), minorul respectiv nu a fost solicitat pentru adopție de către o familie română.

Arogându-și puteri în afara legii, Comitetul Român pentru Adopții comite

abuzuri evidente când refuză eliberarea confirmării și impune ca perechea străină să se adreseze și să-și depună dosarul la agențiile din străinătate agrementate de C.R.A., care apoi se înțelegea dosarele C.R.A. Numai după aceea, dacă C.R.A. apreciază oportunitatea adopției, eliberează actul necesar procesului adopției. Prin acest mecanism ilegal, C.R.A. transformă obligația confirmării unei stări de fapt în dreptul de a hotărî asupra înfierii printr-un act aprobativ juridicțional. Aroganța Comitetului Român de Adopții este așa de mare, încât își permite practici ilegale chiar după ce a fost obligat, pe calea Contenciosului administrativ, prin sentință judecătorească, să elibereze actul prevăzut de lege, în mod necondiționat. Reiteriez prezentei interpelări și un memoriu anexat, care descrie pe larg cele sesizate mai sus și cu privire la care solicit C.R.A. un răspuns clar și la obiect.

Senator
Voicu Glodeanu

ÎNTREBARE

Pentru: domnul ministru al telecomunicațiilor, Andrei Chirică
De la: domnul deputat Pavel Viorel

Cum se poate soluționa problema difuzării presei locale în teritoriu, având în vedere că: "RODIPET" nu are rețea de difuzare la sate, iar poștei i se interzice difuzarea sub aberantul motiv că face concurență neloială "RODIPET"-ului.

Poșta este atenționată printr-un fax semnat de dl. Dumitru Măzgăreanu, director al Regiei Autonome Posta Română, să nu facă difuzare în teritoriu, deoarece concurează în mod neloial serviciile "RODIPET".

Dar la sate nu există servicii "RODIPET".

DECLARAȚIE

Constatând, cu regret, că domnul Ministru al Sănătății, Iulian Mincu, înzestrat cu o pre-cară pregătire managerială, a blocat reforma sanitară, stimat domnule Prim-ministru Nicolae Văcăroiu, vă solicităm să-l demiteți din funcția respectivă.

Considerăm acest gest drept și onorant, ținând cont că rămânerea domnului Iulian

Mincu în postura de ministru al Sănătății ar continua, de fapt, procesul de degradare a stării de sănătate a populației României.

Vă rugăm să reflectați că azi este 7 aprilie 1994, Ziua Mondială a Sănătății.

Deputat dr. Remus Constantin Opris

Deputat dr. Ion Berciu



... "Miss Justiția!"

Memoria "tinerii de mînt" (vorba lui badea Petru din Bărgău) mi se acutizează parca, pe zi ce trece. Și cum să nu se întâmple așa, când suntem năpădiți de evenimente pe care nu le putem da uitării! Se fac tilfrez în mîntea omului și, hop! îi apar în fața ochilor, vii și naturale, de parca atunci s-ar fi petrecut. Printre imaginile care nu mă lasă în pace și pe care le-am văzut pe micul ecran, se numără și cele care o înfățișează pe tînăra și frumoasa femeie jurist "Incununață" drept "Miss Justiția!". Că asta ne mai lipsea. Încolo le avem pe toate. Cu toptanul și uite-așa imi apare pe "micul ecran" al minții și chipul chipeș al dlui ministru Iosif Chiuzbaian care, prezent fiind la importantul eveniment aplauda din tot sufletul, fericit că zeita cea legată la ochi are o surioară de "balanță"... Miss Justiția românească. Să se poată balansa de cum va bate vîntul dinspre Cotroceni! Ceea ce bine se poate vedea, chiar cu ochiul liber! Exemplele găsite la dumneavoastră, că sînt la tot pasul!

• Și cum "ai n-ai treabă" cronicar TV fiind, musai să stai cu ochii pe micul ecran, până și se acrește, n-am scăpat nici emisiunea dnei Dona Tudor "De luni pînă luni" de am văzut cum "în fața catalafcului oficialității române s-au luat la revedere de la generalul Ștefan Gușe". Așa s-a spus în comentariu. Așa să fie! Această emisiune a mai consacrat șapte minutele retrospectivei vizitei ales-realesului, în Grecia. Că vorba Rodicutei Becleanu, "după ce a fost mult timp criticat că nu iese din palatul Cotroceni, președintele Ion Iliescu, a început să iasă. Și iese și iese și va mai ieși "cățelul" nostru, iese să nu scape nici o țară de pe mapamond. Că dacă tot i-a luat locul împușcatului... Și uite așa, din guri reporterice prezidențiale am aflat (pe imagini păstrate virgine) că vizita în Grecia s-a desfășurat într-o "temperatură rațională emoțională" și că "relațiile româno-elene au o vechime de peste 3500 de ani"! Rodicuto dragă, cu tîmăiatul, ce-i drept, stai bine, cu istoria te descurci mai greu. Mai completează-ți "lacunele" că ne faci de mirul lumii! • S-ar putea ca pe Miss Justiția, dacă a văzut ancheta "Tarom contra Tarom" s-o fi apucat "însomniile românului". S-ar putea, zic! Bătăioasa și neobosită Dana Popescu, împreună cu Filip Dumitru și Alex Popescu, a scos la iveală matrapazlăcurile legalizate care bîntuie în curtea acelor oameni minunați și-a mașinilor lor zburătoare! Că dracul și-a vîrât coada și la Tarom, necinstea, lăcomia, dorința de căpătuaială fiind fără margini. Și dacă ar fi să dau un exemplu concret al absurdului, l-aș ilustra cu "afacerea" în care-i amestecat renumitul domn Taher, "persoană importantă" și pilos de grad malt. A făcut domnia sa ce a făcut (cine să-l controleze?) și a rupt o aripă Taromului, luându-i pînea de la gură și și-a înființat o "societate" care are ca sarcină alimentarea aeronavelor cu cherosen. Și se face: cumpără acest prețios combustibil din România, de la Brazi sau Midia și îl vinde... românilor! Ieftin: cu 350 de dolari tona. Același produs pe care Ungaria-l importă, costă la ei 244 dolari tona. Și pe lângă faptul că afacerea-i strigătoare la cer, dl Taher nici nu se îngrijeste să asigure combustibilul necesar și la timp. Nu o dată, din acest motiv, avioanele au rămas la sol! Și dacă, Doamne ferește,

s-ar ivi situația ca aviația română să fie nevoită, în urma unor evenimente, să intervină, ce s-ar întâmpla, își pune întrebarea Dana Popescu. Această întrebare ar trebui pusă sus de tot. Și altele, la fel de grave, că-i plină țara de corupție!... Dar dacă n-avem "CORUPȚI" ce putem face? Că până la cei de sus n-avem "scară" să ne cățărăm! Și Miss Justiția, trezește-te! Am apreciat greșit, n-ai făcut însoimii! • Dl Lucian Măndruță, proaspăt capturat la TVR-ului, de la SOTI, ne-a prezentat o anchetă despre șomaj. În cuprinsul ei au fost consemnate și ideile senatorului PDSR, Alexandru Albu, economist, deci persoană avizată, privind această problemă. "Șomajul este un însoțitor inevitabil al tranziției!"... "Tranziția nu se poate realiza fără șomaj!" dl senator dă! Ceea ce știm cu toții. Și mai știm, cei care vrem să recunoaștem, că numai tranziția spre economia de piață nu se poate numi ceea ce se petrece la noi. Marea majoritate a întreprinderilor rămânând tot ale statului, s-a ajuns la situația de a "implementa" șomajul capitalist în economia... socialistă! Dl Adrian Năstase, alt specialist de marcă, se pronunță cu "competență" și cu binecunoscutul aer de superioritate, din vârful buzelor "bombonele" dînd soluții de un sublim ridicol: "o piramidă decizională cu vârful spre viitor" va rezolva toate aceste probleme! Numai că vârful ăsta îndreptat spre viitor s-ar putea să fie mai ascuțit de cât "acela" infipt în "coastele" președintelui de la cuvenit! Că "viitorul" o să vină când nu te aștepti, dacă cei rămași pe drumuri și cei ce se chinuie să supraviețuiască, de azi pe mâine, cu un salariu de mizerie, vor pune și ei de-o Miss Justiția!

Rodica Rarău

Scrisoare deschisă

Stimate domnule Emanuel Isopescu, T.V. "Viața satului"

Urmăresc cu consecvență emisiunea "Viața satului" și dintre toți realizatorii, dumneavoastră (apoi dl Martinluc) ați fost primul în top prin obiectivitatea de care ați dat dovadă în problema rezolvării situației proprietății țărănimii noastre oropsită în continuare.

Totul a decurs normal (în spiritul... "tiparului" dvs) până în ziua de duminică, 03.04.1994 când, "VAI" (!), ați comis și dvs o mare greșeală, aducându-l pe micul ecran T.V. pe ultrademagogul și ultranaționalistul V.C. Tudor. Parcă-i un făcut ca, expresia românească: "Geaba-i vaca bună de lapte dacă, după ce este mulsă, dă cu piciorul și răstoarnă donița", să-și găsească - tot mai des - corespondent în viața noastră.

Ce va determinat domnule Emanuel Isopescu, să faceți acest gest necugetat (nu știu cât de... necugetat a fost?) și să oferiți țărănilor (și nu numai lor) acest chip hidos care nu pierde nici o ocazie să-și facă propagandă?! Dacă nici în această emisiune nu a pregetat să atace Occidentul, acuzându-l că "nu are interes ca România să se dezvolte din punct de vedere agricol, ci acela ca să ne păstreze ca pe o... colonie etc., fără ca dvs să luați vreo atitudine, ce mai putem spune? (Oare nu a fost vorba de ceva regizat?!).

Și apoi, emisiunea "Viața satului" este o emisiune de propagandă de partid?! Dacă am fi avut de-a face cu o masă rotundă cu reprezentanții tuturor partidelor parlamentare și tot nu s-ar fi justificat prezența la T.V. a lui C.V. Tudor căci, repet, emisiunea "Viața satului" nu este o emisiune de propagandă de partid (!) ci, o emisiune economică cu specific aparte.

Nu de declarații sfârșitoare, demagogice, de popularizare a propriilor... "fițiuci" execrabile are

nevoie țărănimea română, nu de atători împotriva vestului, nu de apărători ai "trecutului glorios comunist" etc. Și să ne mai mirăm de confuzia întretinută (!!) care domnește în societatea noastră! Revenirea la normalitate credeți că se poate face cu personaje jalnice de teapa unui V. Tudor sau A. Păunescu! (Câte doamne stau în așteptare la Parchet în ceea ce privește pe personajul de treabă aparțin V.C. Tudor).

Regret, nespun de mult, că impresia foarte bună pe care mi-ați făcut-o nu numai mie! a putut fi umbrită de un moment intolerabil ca acela care a produs în emisiunea de duminică 3.IV.1994.

Nu pot decât să compar cele întâmplate cu ceea ce a făcut și Tatulici (de asemenea, apreciat de mine și de mulți alții!) care, din clasă în când mai... "dă cu piciorul și răstoarnă donița plină cu lapte!" (Vezi cazul cu emisiunea din iulie 1992 care a adormit pe micul ecran, pe A. Păunescu, ca laitmotiv, cel care s-a și autointitulat "porc", sau cazurile cu emisiunile de propagandă pro I. Stoica-Caritas, de la Cluj și, în duplex București - Cluj!).

Vă rog să reflectați, domnule E. Isopescu, asupra celor relatate de subsemnatul și, dacă aveți bunăvoință, să trageți concluziile ce se impun.

Nu omiteți că, un asemenea fapt, odată petrecut, nu mai poate fi șters din memoria telespectatorilor.

Domnule E. Isopescu, are nevoie V.C. Tudor de voturi! Atunci și meargă la sate și față în față cu țărăni (care nu sînt proști așa cum îi crede dînsul...!), să-și facă propagandă la șovină, antisemită, xenofobă, exacerbat extremistă (sub masca apăsului... naționalism!), anticomunist și procomunisto-fascist și, cu conștiință pe viu, atitudinea țărănilor...

Cu respect și cu regretul că greșeau comisi nu mai poate fi reparată.
Constantin Măndruță

Jocul cu soarta țării

Ceea ce face de câteva luni Puterea nu poate fi numit decât joc. Un joc politic periculos în care cea care va pierde va fi numai România. Un joc care, de oriunde l-ai privi este o îndrăcită "bătău pe loc". La început a fost pactul politic și social. Nașul i-a fost dl Iliescu și în horă s-au prins, unele cu avînt, altele cu lehamite, partidele, apoi sindicatele. Ultimele au fost și primele care au ieșit din topaială, șchioape și cu vîntăi. Partidele încă se mai învîrtesc, mai iute cele din extreme, din ce mai încet cele din Opoziție. PNȚCD-ul și PAC-ul sînt pe cale să iasă din joc, iar PL '93 nici măcar n-a intrat. Cu perspectiva de a dansa caraghioasă, de una singură, Puterea a trecut la dragoste cu forța. A început pentru asta o susținută campanie de tracasare și amenințări. Deși toate-i sînt împotriva, după cum o confirmă și ultimele sondaje, Puterea dorește să sperie Opoziția cu alegeri anticipate. Fără să realizeze că, deși are în mînă banii, guvernul, Televiziunea, justiția și mai nou, Poliția și Armata, ea nu posedă ceva esențial: rezultate bune în guvernarea sa de aproape doi ani. Care sînt, din contră catastrofale și se resimt de către aproape toți românii, în buzunare și stomac. Cu un guvern în frunte cu dl Văcăroiu, care nu știe să lege corect două cuvinte, cu dl Mincu, care după ce ne-a hrănit științific, ne omoară acum necompensat, cu Armata și Poliția fedesenzitate, ba, chiar mai rău,

securizate. Puterea este rușinos compromisă, în interior și exterior. Cu statistici masluite, în care totul urcă, dar nivelul de trai scade mereu, Puterea a ajuns de răsul curcilor. Cu finanțarea externă la pămînt datorită nerespectării celor mai elementare legi ale economiei de piață, pe drept cerute de FMI sau Consiliul European, Puterea - și din păcate toți românii - a intrat în agonie. Așa că numai de alegeri nu îi arde ei acum. Dar cum o știm că e de peridă, una gîndește și invers face. Așa că de o bucată de vreme, PDSR-ul mimează un început de campanie electorală prin Ardeal și aiurea, înghesuind în bagajele dlui Năstase cât mai mulți slujitori preaplecători din executiv, inclusiv din Poliție și Statul Major al Armatei, iar pe dl Văcăroiu îl trimite în gura lupului, la Brașov și-n secume. Chiar președintele țării, între două plimbări în China și Grecia, își face drum prin zonele intens fedesenzitate, pentru a mai îndulci pîcăleala. Apoi apucă bicicli și lovește în primarii Opoziției, boicotăți, șicanăți și lăsați fără bani și nu se sfiește să-i demită, fără nici un temei legal. Eas amute Poliția și Justiția împotriva tineretului universitar al PNȚCD, lăsînd în pace sau grațind pe criminalii și hoții din CPEx sau pe corupții din guvern și din jurul președintelui. Și, deși recunoaște că alegerile anticipate sînt cea mai proastă și costisitoare soluție, nu vor să cedeze din putere nici dacă

România se duce de răpă datorită lipsei finanțării externe sau a amănării reformei calendare grecești. Jocul de-a alegerea devine pe zi ce trece mai păgubos și mai periculos pentru țară. Puterea se joacă însă, netulburată, cu soarta României și cu focul. Domnii guvernanti, dacă ține la țară, așa cum vă bateți în piept, de apar caverne, dovedit-o, și nu împuneți noi sacrificii numai de dragul puterii. De vorbe sîntem sătuli!

H. Om



Asigurarea succesiunii garantează continuitatea

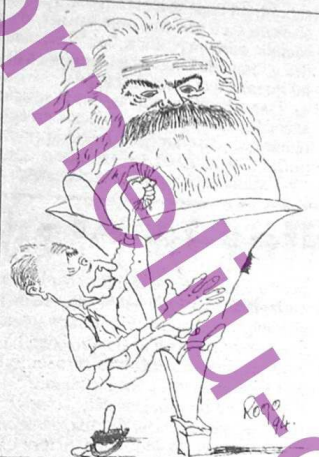
Acum patru ani, dl Iliescu lansa în România doctrina politică originală care pe bună dreptate ar trebui să-i poarte numele. Potrivit acesteia, trebuia să fie condusă de foștii demnitari comunisti întrucât sunt singurii care au experiență. Și avea perfectă dreptate, căci cine se poate asemui lor? Că experiența nu dobândește-o prin experimentarea și distrugerii unui neam, aceasta nu mai are însemnătate. Dar poate că dl Iliescu a avut în vedere și experiența noastră de a suporta experimentul și atunci lucrurile se schimbă. În fine, odată cu această contribuție prețioasă a politologia contemporană, dl Iliescu a introdus și termenii noi precum aceia de "democrație originală" sau "societate tributară". Și nu s-a oprit la politica strictă numai. Astfel, a avansat în economie ideea hibridării (corcirii) sistemului suedez cu acela japonez răsădit în areal geto-dac.

Dar dl Iliescu a dovedit și o nemaiîntâlnită capacitate de schimbare a convingerilor religioase. Astfel, imediat după revoluție, se declara fidel idealurilor comuniste, deci era încă ateu, ca numai la câteva luni să se hlizească pios pe la parastasele martirilor revoluției, ca la o rupere de turtă, iar la alegerile din 1992 să facă un fel de mărturisire de credință pe care cu multă trudă nu ai putea-o categorisi decât vag protestantă. În fine, de curând, cu ocazia reînființării Episcopiei de la Slobozia s-a mărturisit drept credincios ortodox. Oricum religiile nu s-au terminat, lista rămânând deschisă. Și pentru că totul trebuie să devină tradiție, iar tradiția trebuie continuată, era nevoie de un urmaș. Și s-a găsit dl Năstase. Acesta îi calcă pe urme. E drept, cu unele stângăcii, dar se va da pe brazdă. Are calitate. E neîntrecut în a răspunde pe alături la ce îl întrebi, este meșter la prezidat ședințe (vezi succesul cu votarea Legii

impozitului agricol), lansează idei în spiritul originalității dlui Iliescu anticipate și mai nou, a pornit și într-o campanie electorală timpurie. Mai rezerva de cadre la nivel prezidențial este gata să intre în dispozitiv.

Mai are însă ceva de învățat dl Năstase de la modelul său. Cum să recicleze deșeurile. De exemplu, cum să refolosească un ipochimen ca Paul Everac, uzat în opera jignirii propriilor concetățeni, ca să slujească la îmbunătățirea imaginii țării în ochii străinătății, numindu-l în diplomație. Pentru toate acestea, credem că domnului Iliescu i-ar sta foarte bine la Academie, iar epoca în care trăim să se numească epoca Iliescu. Epocă în care, în condiții de mizerie umană, a reușit performanța pecetluirii frontierelor românești potrivit pactului Molotov-Ribbentrop. Și poate, cine știe, ajungem cu el și la Premiul Nobel pentru toate categoriile.

Dan Bănică



Aritmetica dlui Adrian Năstase

Nu a trecut un an de zile de când în urma unui comentariu politic semnat de mine și difuzat cu generozitate de către postul de radio "Europa liberă" de la München aducea unele elogii, pe atunci cred justificate, președintelui PDSR. Însă nu trecuse nici o lună de zile, și dl Adrian Năstase a dorit să mă contrazică, sau mai pe înțeles, nu a dorit să rămână acolo unde mai multe publicații și comentarii politici îl așezaseră. Printr-o schimbare de doi timpi și trei mișcări numai de dumnealui știută a blocat Sesiunea Parlamentară din iunie trecut atunci când pe tapet erau cazurile de corupție. Înainte de a scrie acel comentariu făcusem uitat gestul comis de către ministrul de externe, care nu era altul decât dl Adrian Năstase, cu prilejul Alegerilor locale din februarie 1992. Vă mai aduceți aminte, stimați cititori, de acel comunicat? Ni se aducea la cunoștință, nici mai mult nici mai puțin, că dacă Convenția Democratică va câștiga alegerile locale la Cluj și în alte câteva orașe mari, unde în primul tur de scrutin conducea detașat, Ardealul va fi ocupat de unguri. Numai așa Convenția Democratică a pierdut cele mai mari funcții de primari, iar la scurt timp clujenii au simțit pe pielea lor ce a însemnat acel comunicat demagogic. Mai nou, pentru ieșirea din grava criză în care se află țara, se discută, și nu fără teme, de alegeri generale anticipate, deoarece cu acest guvern nu se mai poate guverna, iar Parlamentul cu actuala configurație nu mai poate da țării legile vitale. O logică simplă pe care orice politician conștient o are în vedere, deoarece o altă cale nu există. Numai că la orizont (nu cel care cu cât ne apropiem de el se tot depărtează de noi), apare dl A. Năstase care în declarații bombastice ne avertizează că "nu este momentul cel mai propice pentru alegeri anticipate, ne îndepărtăm de programul de strategie (care program, care strategie) și de dezvoltare a țării, fondurile externe vor fi blocate (deocamdată sunt) etc

etc". Nu doresc să aduc în acest comentariu tot arsenalul propagandistic al dlui A. Năstase cunoscut foarte bine cititorilor, dar mai ales telespectatorilor. Avizații cunosc că în dosul acestor cuvinte este cu totul altceva, dar cum poate recunoaște Președintele partidului de guvernământ falimentul total în care a ajuns țara după numai un an și jumătate, "și dacă vorbim de alegeri anticipate, de ce să nu începem cu cele locale" - preciza mai deunăzi dl A. Năstase.

De ce cele locale în opinia dlui A. Năstase? Deoarece atunci când au avut loc alegerile locale în februarie 1992, PDSR nu exista ca partid, iar în momentul de față nu are reprezentanți aleși în primării. Iarși cuvinte fără acoperire, deoarece în septembrie 1992 PDSR a câștigat alegerile fără a avea primari aleși. Mai clar exemplu nici că se poate; dar acest PDSR care are teama că va pierde puterea totală recurge prin orice mijloace de temporizare și amânări ca acest moment să se întâmple până când PDSR-ul va intra în toate ungherele societății așa cum a făcut-o în trecut și PCR-ul. Să nu știe dl A. Năstase că politica unei țări nu este făcută de primării și primari ci de Parlament și guvernul ales? Că numai aceste instituții sunt cele care prin politica dusă și legile economice pot schimba în bine sau în rău (cum se întâmplă acum) situația unei țări, nu primăriile care sunt la discreția Prefecturilor și a Guvernului prin diferite motive imaginare de conflict, cel mai cunoscut fiind cu primarul ales, și nu numit, Nicolae Vrabieșcu de la sectorul 6, cu toate că primăriile au un statut clar prevăzut în Constituție. Acestea fiind zise, alegerile anticipate trebuie să înceapă cu cele legislative, nu cu cele locale, care nu intră în calcul, numai că aritmetica dlui A. Năstase este cam pe dos.

Vasile Hanu

Dan Marțian, exemplu de cameleonism politic

Din cohorta adulților de cel mai înalt rang, care și-au exprimat totală adesiune - cu trup și suflet - la Programul ideologic al Partidului Comunist Român, dezbătut și aprobat de Plenara Comitetului Central, întrunită în zilele de 3-5 noiembrie 1971, a făcut parte și dl Dan Marțian, cunoscutul deputat și membru de frunte al Partidului Democrației Sociale din România. În calitate de prim secretar al Uniunii Tineretului Comunist, dl Dan Marțian a făcut o expunere care, prin ideile prezentate în limbajul sablon, caracteristic tuturor activiștilor de partid, constituie un model de slugărie și cameleonism politic.

Încă de la începutul cuvântării sale, dl Dan Marțian apreciază: "... Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu realizează o sinteză cuprinzătoare de însemnătate excepțională asupra unor probleme teoretice și politice, interne și internaționale de mare anvergură, pe baza căreia elaborează orientări

programatice ce vor jalona puternic și vor înrăuri viguros întregul curs al vieții noastre prezente și viitoare". Observăm cu destulă ușurință că, datorită profunde învățături marxist-leniniste însușite cu sârguință și predată cu mult zel cursanților de la Academia politică "Ștefan Gheorghiu", dl Dan Marțian folosește și astăzi, în luările sale de cuvânt în Parlamentul României, același limbaj găunos, cunoscut sub denumirea de "limbă de lemn".

Și, pentru că așa cereau regulile disciplinei de partid, dl Dan Marțian continua în stil ceremonios: "Doresc să exprim și aici, în fața plenarei Comitetului Central al partidului sincerele noastre mulțumiri tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru sprijinul și indicațiile pe care ni le-a dat atât în constatarea activității de partid din domeniul ideologic și al activității politice și cultural-educative, cât și recent, cu prilejul întâlnirii sale cu Biroul Comitetului Central al U.T.C. și Comitetului Executiv al U.A.S.R...."

După ce arată în mod autocritic "... tendința de a justifica unele neajunsuri printr-un așa-zis dezinteres al tinerilor față de problemele politice" și că "... Biroul Comitetului Central al U.T.C. are încă obligații pe care nu le-a onorat așa cum se cuvine", dl Dan Marțian își încheie expunerea cu un angajament "solemn", tipic activiștilor comunisti: "Având reale premise pentru îmbunătățirea întregii noastre munci, încredințez conducerea partidului, pe dumneavoastră personal, stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că vom face totul pentru creșterea aportului Uniunii Tineretului Comunist la aplicarea în viață a programului ideologic al partidului, pentru realizarea îndatoririlor de onoare ce ni le-ați trasat, de a munci în așa fel încât fiecare organizație U.T.C. să devină o adevărată școală de educație și participare a tineretului la viața socială".

Momentul noiembrie 1971 reprezintă o cotă de referință în

"trecutul glorios de luptă pe frontul comunismului biruitor" al dlui Dan Marțian.

După victoria Revoluției Române anticomuniste și antitotalitariste din 17-22 decembrie 1989, dl Dan Marțian și-a pus în valoare aceste "merite" de necontestat, într-o instaurare actuală "democrației originale" în țara noastră. De astă dată activând cu zelul său recunoscut printre liderii principali ai Partidului Democrației Sociale din România - politicieni și demnitari ai odiosului regim comunist-ceaușescu. Deci, zicalele poporului "LA VREMURI NOI, TOT NOI" și "PLEAC-AI NOȘTRI, VIN AI NOȘTRI" sunt actuale și astăzi.

Putem fi, deci, liniștiți. Nimic nu se pierde, nici măcar nu se transformă, azi, în România. Se preia, se reface, se consolidează "trecutul mare", mare viitor. Dar, cum poți merge înainte când trecutul te cheamă înapoi?

Mihail Argintaru

În Ștefăneștii de Jos din SAJ, conflictele dintre localnici sunt întreținute de primărie

Au trecut trei ani de la promulgarea Legii Fondului Funciar. Modul de aplicare a ei a generat cumplite certuri și nu în puține cazuri s-a ajuns la omoruri. În mod normal țărânul român ar fi lucrat pământul, ar fi produs. Însă, în loc de a se preocupa de menținerea lui, el scrie memorii și colindă tribunale. Se stăiește și sărăcește și mai mult. În acest răstimp, al "pariului câștigat cu agricultura", românii au ajuns ca, în medie, să-și cheltuiască 70 la sută din venit, pe mâncare.

Nu lipsa de pământ duce întotdeauna la nașterea conflictelor. În cele mai multe cazuri este vorba de corupție și neprecpere. În comuna Ștefăneștii de Jos din Sectorul Agricol Ilfov, fostul secretar al primăriei, Ionel Chitu a eliberat 787 de titluri de proprietate. Până acum, s-a constatat că 20 de titluri emise de d-sa sunt falsificate. Dl Chitu a fugit. Din 1991 poliția îl tot caută. Dar în Ștefăneștii de Jos nu acesta este capul de afiș al scandalurilor funciare, el dă numai măsura abuzurilor ce se pot comite. Cel mai mare conflict e cel dintre vechii proprietari, în număr de 27, - ai unei zone deosebit de fertile, în suprafață de 23,6 ha - și primăria comunei, condusă de dl Gheorghe Rababoc.

Cum Comisia de aplicare a Legii 18 nu s-a grăbit să elibereze titlurile de proprietate, în august 1993, printr-o ședință de consiliu comunal condusă de către primar, s-a hotărât ca cele 23,6 ha în cauză să devină izlaz comunal. Problema era că terenul este situat la aproximativ 5 km de centrul comunei și animalele nu pot fi duse până acolo decât pe șosea, neexistând nici o altă cale de acces.

În 1994, în iarnă, s-a revenit asupra deciziei luate în luna august 1993, izlazului

găsindu-i-se un loc mai potrivit. Însă nu pentru că primarul pedeserist sau comisia de aplicare a legii ar fi avut simțul ridicolului. Ci pentru ca cele 23,6 ha fertile să intre în posesia unor consilieri (Ion Radonea), membri în chiar Comisia pentru aplicarea Legii 18 (Radu Traian), sau "simplici" acoliți ai primarului (Gh. Costache, Ctin Cristache, Ilie Ion, Ion Tancoc etc.).

Cei 27 de moștenitori ai respectivei zone se întreabă pe bună dreptate, cum se poate atribui pământul prin constituire protejată primarului atâtea vreme cât prioritară este atribuirea prin reconstituire. Mai mult decât atât prietenii dlui Rababoc au primit, fără probleme, titlurile de proprietate. Revoltați, "proprietarii de drept - cărora li se propusese terenuri, pe alte amplasamente cu soluri mai puțin fertile - au făcut un memoriu, pe care l-au înaintat Prefecturii Municipiului București. Prefectura a dat un ordin de soluționare a cazului în favoarea celor 27 Comisii municipale pentru aplicarea Legii 18 care a hotărât în final: "punerea în posesie pe vechile amplasamente, pentru toate persoanele cărora li s-a recunoscut dreptul de proprietate ce dețin acte autentice, din care se poate stabili cu certitudine vechiul amplasament".

Nedreptatea este strigătoare la cer. Cei din anturajul lui Rababoc pot lua pământul după placul lor, pe când proprietarii de drept trebuie să prezinte acte, deși prin aceeași lege oabla, de altfel se prevede că reconstituirea, în lipsa actelor, se poate face cu ajutorul martorilor.

Abuzurile patronate de dl Rababoc, - în funcție încă de pe vremea comunistilor - în legătură cu acest teren, au început după ce terenurile au fost impozitate (până atunci au

fost folosite de mafia comunistă a comunei) și era deci necesar să fie date în proprietate. Astfel, dl Nicolae Vlăsceanu de 73 de ani, veteran și mutilat de război, a fost ridicat de la domiciliu, fără mandat, de către șeful de la sediul postului și amenințat cu dus la moarte ș.a.m.d., în cazul în care nu dă o declarație prin care renunță la cei 5000 de metri pătrați deținuti în zona cu pricina. Intimidat, dl Vlăsceanu a semnat declarația scrisă de plt. Popa.

Cred că sunteți de acord cu noi, stimați cititori, că un țărân nu va renunța niciodată de bunăvoie la pământ. Sau dacă o va face, îl va vinde sau îl va dona, dar nu va renunța pur și simplu la el. Țărânul român nu are excentrisme de acest fel. De fapt nu are nici un fel. Și dacă prin absurd renunță, în nici un caz nu o face printr-o declarație dată la Poliție.

Dar acest lucru nu pot, sau mai curând nu vor să-l înțeleagă superiorii de la Poliția Capitalei, ai lui Popa - de altfel cunoscut înainte de 1990 ca un milițian exemplar - care prin răspunsul din 4.02.1994 la dosarul 1543/P/1993 au dispus neînceperea urmăririi penale a lui Popa, deoarece subofiterul "nu se face vinovat de comiterea unei fapte cu caracter penal". Însă subofiterul Popa se arată a fi vinovat numai și pentru că simțindu-se cu musca pe căciulă, o invită pe fiica dlui Vlăsceanu să dea o semnătură în sensul că acțiunea lui (a lui Popa) a fost corectă și legală.

Dar cel mai absurd răspuns la sesizări - având în vedere că nu s-au făcut cercetări - rămâne cel al șefului poliției SAJ prin nota nr. 759310 din 20.07.1993 în care se spune: "S-a constatat că aspectele reclamate de dvs

nu se confirmă".

În momentul de față pământul este închiriat - lucru ilegal - pentru o perioadă de 3 ani Centrului de Perfecționare a Lucrătorilor din Agricultură și Mecanică care are sediul în imediata vecinătate a terenului în cauză. Dacă mai sperăm director al centrului este senatorul Tudor Neagu și că amplasamentul este excepție, (lângă pădure, la șosea) poate infiripa ideea unor afaceri mai decât rentabile...

Problemele celor 27 se complica și ce trece, prin ofensiva continuă a Rababoc și a clișiei lui, Astfel dna Oprea, președinta PNTCD pe comuna Ștefăneștii de Jos, a fost amenințată că va fi dată afară din comuna s-a repartizat în urmă cu 10 ani, și că concediată chit că respectiva cauze aparține Primăriei și că dna Oprea este profesionist de primă mână. Cât despre Nicolae Dincă, vicepreședinte al Organizației și consilier local PNTCD (altfel singurul) aflat și domnia sa pe cei 27 de proprietari de drept, trebuie să-și înceapă șicanarea lui încă din 20.07.1991, când i-a fost otrăvit două vaci, și șicanelor a fost lung, însă în mod special reținut ultima invenție a lui Rababoc, sperând la urechile oamenilor ce nu au reușit să ieșă din comun: "Din cauza lui Dincă pentru că-i trănăst, statul n-o să ne mai în folosință cei 5000 de metri, așa că ne-a dat până acum".

Deocamdată situația celor din Ștefăneștii de Jos, este confuză. Lupta trebuie dusă nu numai cu comunistii dar și cu o lege pe care au creat-o special ca să o poată câștiga în mii de variante.

Ovidiu Pătrășcanu

Zburdălnicia demnitarilor la plantat de pomi

Staff-ul țării s-a aflat zilele trecute la "munca de jos", la Muzeul Satului, pentru plantatul de pomi. Se înțelege că nu pentru randament, ci pentru exemplu, pentru educare. Să se știe că ministrii, subministrii, președinți de toate felurile și curtenitorii lor au reușit tradiția construirii socialismului prin muncă voluntară. Și să vezi de acum încolo avânt revoluționar (popularizat) în toată "luna pădurii" și în toate orașele în care există locuri similare Muzeului Satului. Că de muncă voluntară la sate nu poate fi vorba. Poate, de "ochii lumii", să se planteze în curțile școlilor câțiva pomi, pentru raportarea activităților obștești, dacă s-a revenit la acest sistem.

Dar nu așa se vor reface pădurile. Iar pentru plantarea pomilor în gospodării nu de "exemplu" au nevoie oamenii. Dovadă

este că toți puietii puși în vânzare de către unitățile specializate au fost cumpărați și siguri, chiar o cantitate dublă ar fi fost insuficientă. Pădurea însă nu se înființează cu "hei-rup". Iar dacă după muncă voluntară făcută de către demnitari se inițiază și o lege bazată pe "practici", acestora ne putem închipui cum se vor reface pădurile. Am reținut din declarația dlui Mironov, ministrul Tineretului, că se vor iniția asemenea "acțiuni" în cadrul organizațiilor de tineret și de "cercetăși". Ideea unor acțiuni de masă am reținut-o și de la alți "participanți". Nu au lipsit nici "vorbele" mari ca: "sădind un pom îți prelungești viața cu un an", sau "tăind UN POM îți pregătești coșciugul".

Cu asemenea practici vom avea păduri? În toată perioada muncii voluntare, pădurea

s-a redus ca suprafață cu cea 100 mii ha față de 1938. Nu este o suprafață de speriat, raportată la total suprafață fond forestier. Dezastrul a fost însă la șes, unde s-au distrus cca 400 mii ha, adică în zonele în care s-a instalat seceta permanentă, în ultimii 15-20 ani. Evident, există o legătură directă între secetă și defrișare. Este adevărat că ce s-a distrus la șes s-a replantat la munte. Dar asta a schimbat sistemul ecologic. Și procesul distrugerii pădurilor de la șes continuă. Nu pentru că oamenii ar dori să-și scurteze viața cu câțiva pomi au tăiat, ci pentru a trăi anii de viață. Omul este determinat să taie pădurea

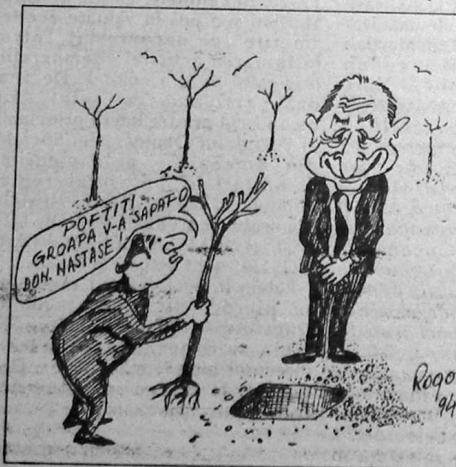
pentru lemne de foc, pentru că nu are altă variantă de ales între nevoia de a se încălzi și himera prelungirii vieții dacă tremură. Cum s-au ocupat chiar și numai demnitarii care au ținut ca exemplu tărâncopul în mână, de lemnele de foc ale țărănilor de la șes? Au stabilit prin lege câte lemne de foc să se taie, pe total. Dar de tăiat, oamenii au tăiat ce au avut la îndemână, pentru că nu a mai fost nici o altă lege care să zică: dacă nu tai din zona aia, ai dreptul să-ți aduci lemne de foc din zona cutare la un preț mai mic decât te costă refacerea chiar și numai a pădurii proprii, dacă o tai. Pentru că la șate există proprietatea privată - așa formată cum e - principiile economiei de piață funcționează până la limita monopolului de stat. Și economia de piață înseamnă, în primul rând, o înțeleaptă judecată a tuturor acțiunilor, după avantajele economice determinate de prețuri. Țărânul de la șes nu are alt combustibil pentru încălzire. Și dacă lemnele de foc nu și le poate procura din zonele în care sunt disponibile, fie din cauza prețului, fie din cauza transportului, poate să fie și un polițai de fiecare gospodărie că tot se taie arborii pentru foc. Și numai atunci când ajunge frigul la șos.

N-ar fi timpul ca demnitarii funciei voluntare să coboare capul din nori și să privească realitatea nu dintr-un muzeu al satului, ci din satele care n-au fost încă distruse? Nu le trebuie țărănilor mei un fel de exemplu de cum să-și planteze pădurile. Este o veche tradiție în ocrotirea pădurii din care au izvorât vorbele înțelepte pe care domnii demnitari le recită doar, iar țărăniile simt. Or fi fost țărani la origine acești oameni - după cum se laudau la "acțiune", că de copii au învățat de la părinții lor să planteze puiet - dar este grav dacă au uitat

și de ce plantau, neferțiți. Acum însă nu să planteze țărânii păduri în câmpie, în locul unde au fost pădurile sunt terenuri arabile, în semiproprietate, sau în proprietate unităților de stat înființate pe terenurile "defrișate", tot după un model sovietic. Cine renunță la ele pentru reîmpădurire? Și dacă se etatizează acest terenuri propice pentru plantații și plantă se vor înființa și întreține prin muncă voluntară? Va dispărea nevoia de lemne de foc? Ca să fie întreținută o pădure trebuie să existe o motivare. Iar dacă statul este interesat să restabilească sistemul ecologic natural - așa cum ar fi normal - va propune domnilor demnitari, să inițiază o lege pe care să stabilizeze o echivalență între cantitatea de lemne necesară unei gospodării pentru un număr de ani care să se asigure că pădurile exploatabile și o suprafață de teren pe care gospodarii o rezervă pentru împădurire și o întrețin până la maturitate după care o exploatează după voie. Altfel un schimb formal și temporar de teren scopul stimulării împăduririlor. Se înțelege că într-o localitate nu fiecare își va planta propria pădure pe câteva sute de metri. Găsim locuitorii modalitatea de a împăduri comasa micile suprafețe pentru a face o pădure în fiecare sat. Astfel, muncă de codru pentru tăiatul și transportul lemnelor în aceste sate va fi compensată de muncă pentru înființarea și întreținerea de gospodării a pădurilor tinere.

Faceți calculele și veți constata că nu numai că nu pierde, dar are perspective unui enorm câștig economic și ecologic din aceste păduri particulare vor avea o maturitate. Și fără să fie nevoie de sacrificii generației actuale cu munca pe deplin

Ionel D. Strănuș



Uite pământul, nu-i pământul (II)

"Vă rugăm să ne luați pământul"

Ce se întâmplă cu ghinionistii, cu cei pe care rula cu care s-a operat în Legea fondului funciar i-a omis pur și simplu? Ce se întâmplă cu cei cărora pământurile le-au fost de fapt confiscate prin acte de "donatie"? Legea 18 lasă problema la libera latitudine a comisiilor însărcinate cu aplicarea ei. Poate sau nu poate fi considerată "donatie" o "lege cu caracter special", astfel încât "donatorul" să poată intra în posesia pământului sau măcar în posesia acțiunilor ce pe drept i s-ar cuveni?

Concret, "donările" au atins apogeul în perioada anilor 1949-1952, cu toate că "donatii" s-au făcut și înainte și după această perioadă. Numărul imens de "donatii", centralizarea datelor cu privire la ele la nivel de județ și de țară, tabelele standard cu numele "donatorilor" de pământ, arată cât se poate de clar faptul că "donările", departe de a fi fost făcute benevol, au fost rezultatul presiunilor exercitate de autorități. Este foarte greu să ne putem închipui un țărănândându-și pământul invocând un motiv de genul "donez pentru a contribui la construirea socialismului" sau "donez din dorința de a sprijini și ajuta la opera de socializare a agriculturii". Și cu toate acestea, tabelele cu donatii cuprind astfel de motive puerile! Ce presiuni s-au exercitat asupra "donatorilor" nu este greu de ghicit. Să pretinzi însă și că țărănul și-a donat pământul de bunăvoie, dovedește cel puțin un cinism ieșit din comun! În "viziunea" comunistă zeci de mii de oameni s-au îngrămădit să-și "doneze" pământul numai de dragul de a contribui la transformarea socialistă a agriculturii și de a-și citi numele pe niște tabele cuprinzând: numărul critic, numele și prenumele, profesia, etatea, domiciliul, localitatea unde se află pământul, suprafața și felul pământului, observații. Alte tabele înaintate la nivel de județ împart "donările" în cinci categorii: cu suprafețe cuprinse între 0-5 ha, 5-10 ha, 10-20 ha și 30-50 ha.

"Donatorii" conform tabelelor statistice, puteau fi: intelectuali, elevi, studenți, oameni fără profesie, lucrători, țărani. Printre "donatorii" țărani, "domicili" să contribuie la "propășirea agriculturii socialiste", întâlnim și văduve de război, improprietăți din 1945 și proprietari de loturi "Mihai Viteazul"!

Studiind tabelele înaintate de județe Ministerului Agriculturii putem determina dinamica "donățiilor" în anul următor: dintre donările făcute în anul 1949, cele mai multe se referă la terenuri aparținând parohiilor. Astfel toate cele 39 de cereri provenind din Câmpulung se referă la terenuri aparținând acestora. În 1950, în primele opt luni ale anului, tabelele înregistrează ca "donatori", "diverși cetățeni" sau instituții. În ultimele patru luni ale anului încep în schimb să apară la capitolul "donatori" și țărani recent improprietăți! În 1951 ponderea țărănilor în cadrul "donatorilor" va trece de 49%, iar în 1952 se va ajunge la peste 56%. Ce se întâmplă cu pământurile acestora?

"Vrei nu vrei, pământul tot ți-l luăm!"

Exproprierea au reprezentat un alt capitol pe care Legea fondului funciar l-a tratat dacă nu cu rea voință, atunci cel puțin superficial. Astfel, conform art. 36, "persoanele ale căror terenuri agricole au intrat în proprietate de stat fără urmare a unor legi speciale, altele decât cele de expropriere (subl. n.) și care se află în administrația unităților agricole de stat,

devin la cerere acționari la societățile comerciale înființate în baza Legii nr. 15/1990 din actualele unități agricole de acționari oricine și-a pierdut pământul ca fost expropriat! Mai precis, expropriații nu au dreptul să primească nimic: nici pământ, nici acțiuni. Este adevărat că Legea 18 abroga (art. 102) decretul 115 din martie 1959, decret de expropriere, dar cu abrogatul rămâne țăranul atât timp cât art. 36 prevede clar: nici o acțiune celor cu pământ expropriat. Problema este cu atât mai tragică cu cât - ca și în cazul celor care și-au "donat" pământul - terenurile expropriaților au fost cedate de către stat în marea lor majoritate GAS-urilor și institutelor de cercetare și producție, gospodăriile agricole colective formându-se aproape exclusiv prin intrarea în ele de "bunăvoie" a țăranilor, cu pământ și cu inventar agricol.

Concret însă la care expropriați se poate referi Legea 18? La cei din 1945 este clar că nu, atât timp cât reforma agrară din 1945 nu este contestată de absolut nimeni. Nu mai rămân deci decât expropriații din martie 1949 și martie 1959.

"Chiaburi individualiști" și "țărani colectivști"

În martie 1949, fuseseră expropriate fermele model (100-150 ha), lăsate proprietarilor prin Legea de reformă agrară din 1945 ca factor dinamizator - avându-se în vedere exemplul oferit de ele în producție și organizare și faptul că ele puteau pune la dispoziția țăranilor și statului un material săditor de bună calitate.

În martie 1959 au fost expropriate pământurile țăranimii înstărite. Chiaburimea reprezentase între cele două războaie mondiale o categorie țărănească destul de bine structurată și numeroasă și oricât s-ar încerca să se nege acest fapt, ea a reprezentat atât un factor dinamizator pentru agricultura românească, cât și un exemplu pentru ceilalți țărani.

Faptul că țăranimea înstărită a fost menținută până în 1959 pare să se fi datorat felului în care comunistii au înțeles rolul acesteia. Pe de o parte într-o perioadă în care țărani comasați sau înregimentati cu sila în G.A.C.-uri refuzau să muncească, menținerea țăranimii înstărite urmărea clar un scop economic. Pe de altă parte este de presupus că realizând rezistența mai mare pe care chiaburii ar fi putut să o opună colectivizării, comunistilor le-a fost frică să forțeze nota de la început. În fine ar mai fi de luat în calcul și faptul că opunându-l în permanență pe "chiaburul exploatare" celorlalți țărani, grupului, comunistii încercau să forțeze formarea unui anumit gen de mentalitate în rândul țăranimii. În acest fel, opunându-l pe chiaburul "individualist" celorlalți țărani, "colectiviști" comunistii sperau să poată grăbi și amplifica procesul de colectivizare. Este motivul pentru care în conformitate cu Statutul G.A.C.-urilor chiaburii nu puteau fi primiți în cadrul acestora. Statutul prevede "măsuri pentru identificarea", demascarea și excluderea chiaburilor din gospodăriile colective".

Propaganda comunistă, deșănțată și ridicolă

Pe aceeași linie se înscriu și articolele apărute în presa de partid, de felul: "Nici o îngăduință față de uneltirile chiaburilor"; "Vigilența de clasă în campania de înșămănțări"; "Noi răspundem imperialiștilor și chiaburilor prin munca



noastră harnică și prin lupta noastră pentru pace" etc. În paralel presa comunistă înseamnă îndemnuri de genul: "când oamenii se ajută între ei, treaba merge mai repede".

"Scănteia" din 25 martie 1949 în articolul intitulat "Sarcini actuale în munca de la țară" declara: "organizațiile de partid de la țară au sarcina de a conduce lupta pentru îngrădirea chiaburilor, lupta pentru întărirea și dezvoltarea sectorului socialist în agricultură. În același timp, organizațiile de partid au sarcina de a educa pe țărani în spiritul luptei de clasă necruțătoare și a vigilenței neobosite împotriva chiaburimii, demascând neîncetat chipul hidos al chiaburului, viclenia și atitudinea lui de dușman de moarte al intereselor țăranimii muncitoare". Pasajul este cât se poate de edificator. Așa-zisa luptă împotriva chiaburimii a servit de fapt drept pretext pentru ca sub masca ei satele să fie infiltrate cu agenți comunisti și pentru a se facilita propaganda în favoarea înființării de gospodării agricole colective.

Propaganda comunistă a făcut tot posibilul pentru a-l prezenta pe țăranul înstărit în culorile cele mai negre, ca pe cel mai mare dușman al celorlalți țărani, al colectivității, al statului și al democrației. Țăranul înstărit era prezentat drept un sabotor al noii ordini sociale, chit că motivele pot stărni râsul oricărui om sănătos la minte. Articolele apărute în "Scănteia" de genul: "Chiaburi sabotori trimiși în judecată"; "A fost demascat chiaburul sabotor"; "Chiaburi sabotori demascați"; "Chiabur sabotor demascat în fața satului și trimis în judecată în stare de arest"; "Chiabur trimis în judecată pentru sabotarea înșămănțării" etc prezintă cazurile unor țărani condamnați pentru "vina" de a-și fi declarat secerătorile stricate, de a fi "dosit la colectare", de a fi "refuzat să iasă la pîrvit", de a fi semănat altceva decât prevedea planul de cultură etc! Procesele de sabotaaj intentate chiaburilor și pedepsele aspre aplicate acestora erau însă un avertisment adresat întregii țăranimii în condițiile în care la astfel de procese (80.000 numai în primii ani de guvernare comunistă) era silit să asiste tot satul.

Rezistența țăranimii și acțiunea criminală a comunistilor

Rezistența opusă de țărani a dat posibilitatea comunistilor să treacă la noi înscenări și procese. "Scănteia" publica: "Judecarea unor chiaburi ucigași" - la judecată participă peste 200 de țărani;

"Condamnarea la moarte a unui chiabur ucigaș"; "Chiaburii ucigași să simtă mânia poporului"; "Condamnarea la moarte a unor chiaburi ucigași" etc. Ar fi de precizat faptul că în toate aceste cazuri este vorba de acțiuni desperate la care țărani au fost obligați să recurgă datorită comportamentului inuman al unor funcționari de partid sau din Ministerul de Interne.

De altfel din rațiuni economice dar și pentru a da și celorlalți țărani un exemplu de "etică și echitate socialistă", la stabilirea impozitului agricol, conform legii din iulie 1949, pe lângă faptul că acesta era progresiv, la gospodăriile "chiabure", la impozit se mai adăuga, la propunerea Sfatului Popular, un plus de 20-50%. Asemănător se proceda și în cazul colectărilor obligatorii. Și ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, țăranilor înstăriți li se mai aduc și o serie de acuze care dacă nu ar fi provocat tragedii ar putea foarte bine să ne stărnească râsul: "Chiaburii, sprijinul principal al politicii lui Tito la sate" (Scănteia din 8 iulie 1949); "Chiaburii l-au omorât pe fiul meu Lazăr Cernescu, pentru că îndrăgise cartea lui Stalin" - declara Iconia Cernescu în "Scănteia" din 10 decembrie 1949; "Chiaburii-asasini din Ungaria, agenți ai clicii titoiste, și-au primit osânda" etc. Asaltat din toate direcțiile de o propagandă exagerată până la ultimele limite ale suportabilului, exploatat de stat prin Legea impozitului agricol și regimul colectărilor obligatorii, arătat cu degetul și pedepsit, țăranul înstărit nu putea primi alt statut (de mijloc sau sărac) chiar dacă își dona pământul, măcar că unii dintre ei au încercat și această variantă, sperând că odată plecați la oraș să li se piardă urma.

În 1959, statul socialist a catadiseșit să i se facă "milă" de țăranul înstărit. În martie, prin legea de expropriere chiaburilor li s-a luat pământul. Comunistii sperau ca politica de persecuție sistematică la care fusese supusă chiaburimea timp de peste 12 ani să fi creat în rândul acestora o stare de indiferență sau chiar de aversiune față de pământ. Cred oare autorii Legii 18 că aceste "sentimente" pe care comunistii au încercat să le implementeze în mintea și sufletul țăranului înstărit au prins acolo rădăcini atât de puternice încât să nu-l mai afecteze faptul că prin Legea fondului funciar i se oferă pământ sub formă de praf pe tobă?

Bogdan Tănăsescu

Istoria Partidului Național Tărănesc (XIV)

Momentele Unirii:

1 Decembrie - 11 Decembrie 1918 (2)

Pentru a ne integra în atmosfera acelor zile și pentru înțelegerea nemijlocită a evenimentelor, vom reda din documentele oficiale ale timpului textele respective.

Înăuntru Regelui acea hotărâre istorică de la Alba-Iulia, Vasile Goldiș a rostit această cuvântare:

Majestate!

"Românii din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor legali la Alba Iulia în ziua de 18 Noembrie (1 Dec.) 1918, au decretat Unirea lor și a acestor teritorii cu Regatul român. Prin această unire, după aceea a Basarabiei, apoi a Bucovinei, s-a împlinit visul de o mie de ani al neamului românesc: Unirea într-un singur stat a tuturor Românilor.

"Această unire este o pretențiune a istoriei fiindcă neamul românesc de la zămisirea sa și până astăzi, a rămas unul, și etniceste nedespartit, posedând între aceleași margini geografice pământul Daciei lui Traian.

"Deci, îmbrăcătura lui sub diferite dominațiuni străine a fost o nedreptate a istoriei, această nedreptate se înlătură astăzi.

"Dar unirea tuturor Românilor într-un singur Stat este totodată și o pretențiune a civilizației omenești. Progresul acestei civilizații pretinde comuniunea națiunilor într-o unire de ordin social superior, care să asigure libertatea și dreptatea deopotrivă pentru toate națiunile, mici și mari, națiuni etnice și geografice unite, dar politicește rupte în bucăți, această comuniune a națiunilor este o imposibilitate.

"Deci, unirea tuturor Românilor într-un singur Stat fecifică o mare greșală a istoriei și se conformă necesităților civilizației omenești. Tot astfel însă scopul istoric al acestei reuniri integrale a națiunii române are să fie potrivit cauzei sale eficiente. Această unire pe de o parte va trebui să înlătuiească gradul egalității condițiilor de viață pentru toți indivizii care o alcătuiesc, pe de altă parte, ea va trebui să se întemeieze pe principii de libertate și a egalei îndreptățiri a neamurilor.

SIRE,

"Unirea tuturor românilor într-un singur Stat a trebuit să vie. Ea s-a împlinit prin suferințe și sacrificii. Istoria se face prin legile firii, mai presus de orice putere omenească, dar obiectul și mijlocul acestor legi este bietul muritor. Fericiti suntem noi Români de astăzi, că prin noi istoria săvârșește actul marelui al unirii tuturor Românilor într-un singur Stat și prea fericiti suntem că norocul tocmai acum a destinat Statului român domnia unui rege mare,

care a înțeles chemarea sfântă a istoriei și s-a făcut luceaful conducător al sufletului românesc.

"Pentru aceea, Sire, noi îți aducem pământul strămoșilor noștri, dar tot atunci noi îți aducem



și sufletele tuturor Românilor de azi, cari trăiesc în Transilvania, Banat și Țara Ungurească. Primește cu dragoste cu care Ți-o aducem, hotărârea de unire a acelor țări, primește jurământul de fidelitate și omagiul celor patru milioane de Români, locuitori pe acel pământ și întinde asupra lor simțul puternic al Majestății Tale.

Patru milioane de Români, oțeliți prin suferință și tari în credință, ca stânca din munții din Carpați, strigă azi în extaz fericire:

TRĂIASCĂ MAJESTATEA SA REGELE FERDINAND I!

TRĂIASCĂ MAJESTATEA SA REGINA MARIA.

TRĂIASCĂ SCUMPELE ODRASLE ALE DINASTIEI ROMANE.

TRĂIASCĂ FERICITĂ ÎN VECI ROMANIA MARE!

Regele Ferdinand, vădit emoționat, a mulțumit delegației în numele tuturor Românilor. În aceeași seară a avut loc la palatul regal un banchet la care au luat parte, în afară de delegații Ardeleni: membri guvernului așezati în Capitală, membri ai Corpului diplomatic, un număr de generali și o delegație a ofițerilor ardeleni. Cu această ocazie, Regele a rostit următorul discurs:

"În această zi plină de cea mai curată bucurie,

când venind ca soli din frumosul Ardeal, Mi-duceți hotărârea dela Alba Iulia luată de un popor întreg de a fi unit de-apururea cu Regatul român, vă zic din adâncul sufletului: bine ați venit în zidurile acestui palat, care a fost martor celor mai mari evenimente din istoria modernă română.

"Ni-ați adus nu numai dorul împlinit al câtorva milioane de suflete, ni-ați adus și inimile lor și în primirea plină de dragoste frățească ce ați găsit-o între noi, ați putut simți pulsul țării mele ce bate în același ritm cu al vostru.

"În frumoasa sa cuvântare, dl Goldiș a spus astăzi că unirea tuturor Românilor era o necesitate istorică. Această necesitate a fost înțeleasă de toți oamenii cu inimă patriotică de dincolo de Carpați, dela Nistru până la Tisa, dar dacă așa fusese scris în destinele neamului românesc, evoluția istorică avea nevoie de îndrumare. Dumnezeu care a ocrotit în cursul veacurilor pe poporul Românilor, i-a dat bărbăți cari au stat neclintiti pe breșă, ținând sus stindardul ideii naționale, lor le-a dăruit sufletul românesc, le-a întărit mintea și oțet brațul, ca să ducă barba romanismului prin toate vijeliile vremurilor până la limanul dorit, unde după atâtea trude, atâtea suferințe, culegem roadele bine meritate ale unei lupte seculare.

"Azi, când vedem înaintea minții și înaintea ochilor noștri săvârșită clădirea măreață ce Mihai Viteazul începuse și pe care generații întregi au visat-o aduc prinosul meu de recunoștință tuturor acelor cari, în toate colțurile unde s-au dulcele grai românesc, au pus sufletul și puterile lor în serviciul idealului național.

"După Basarabia, după Bucovina, mai lipsea o piatră din cele mai scumpe: Ardealul cu ținuturile din Ungaria, locuite de Români. Azi mi-ați adus și această ultimă piatră a clădirii care încoronază marea operă de unire.

"Putem privi cu încredere în viitor, căci temeliiile sunt puternice, bazate pe principii democratice ce sunt o cheazăie pentru dezvoltarea firească a unei vieți sănătoase, ele sunt cimentate prin credința neștrămutată a unui șir întreg de generații de apostoli ai idealului național, care sunt și sfințite prin sângele vitejilor Mei ostași, cari au luptat și au murit pentru unire.

"Dacă gândul Meu s-a oprit cu emoție la acești bărbați români, nu putem uita în aceste clipe de veselie pe aliații noștri, care prin sprijinul lor neconștient au fost și sunt colaboratorii noștri prețioși la realizarea visului nostru secular, și care prin victoria lor au contribuit atât

de mult ca să putem trăi momentele mărețe ale prezentului.

"Privind opera istorică împlinită, în noastre, să ne închinăm toate forțele noastre, să ne aducem, ca să fim demni de frumoașă clădire ce am zidit-o, s-o păstrăm sfinte, să o întărim ca să o putem mări, așa că moștenitorii vor putea spune că fiecare din noi "Trăiască România noastră puternică și unită."

În calitate sa de prim-ministru și ministru de externe, Ionel I. C. Brătianu încheie regelu un raport și textul următorului decret regal privitor la unirea Transilvaniei, Banatului și Țării Ungurești, care a fost publicat în Monitorul Oficial:

"Ferdinand I.
Prin grația lui Dumnezeu și voiața noastră
Rege al Românilor.



Asupra raportului prezidentului consiliului nostru de ministri, sub N. 2.171, din 1911, Lănd act de hotărâre unanimă a Adunării Naționale din Alba Iulia.

Am decretat și decretăm:

Art. I. - Ținuturile cuprinse în hotarul Adunării Naționale din Alba Iulia, dela 18 Noembrie 1918, sunt și ele de-apururea unite cu Regatul românesc.

Art. II. - Președintele consiliului nostru ministri este însărcinat cu aducerea îndeplinire a decretului lege de față.

Dat în București, la 11 Decembrie 1918.

FERDINAND I.

Adrian S.

- Va urma -

Adevărul istoric

O RECONSIDERARE NECESARĂ

Asupra datei de fondare a ziarului "DREPTATEA" au existat diverse opinii. Din fericire, prin profesionalismul și probitatea cercetătorilor de la Biblioteca Centrală Universitară - urmașii a celebrei Fundații Regele Carol I - astăzi exilată într-o clădire improprie pe Calea Plevnei nr. 59, în urma distrugerilor comandate în decembrie 1989, am reușit să vedem primul număr al ziarului "DREPTATEA" datat Luni, 17 Octombrie 1927.

Acest prim număr al principalului oficios de partid din România interbelică - a nu se uita că Partidul Național Tărănesc a fost între anii 1926 și 1947 principalul promotor al democrației în România, având, de altfel, și cei mai mulți aderenți - a promovat în paginile sale ideea de democrație și libertate și a fost purtător de cuvânt al celei mai obidite și productive categorii sociale din România: țărăimea.

"DREPTATEA" din 1927, primul număr, declară că va lupta "cu

momentul cel mai critic de depresiune economică din istoria noastră

porare) a Neamului Românesc. Vers două decenii, între 1927 și 1947,

ANUL I No. 1

Luni 17 Octombrie 1927

4 PAGINI

Dreptatea

3 LEI

ABONAMENTE:

IN ȚARA
Un an 1000
6 luni 500
3 luni 250

DUPLU
Un an 2000
6 luni 1000
3 luni 500

STRAINSĂTATE
Un an 2000
6 luni 1000
3 luni 500

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

BUCUREȘTI - Calea Victoriei 70, Etaj. I

înverșunare împotriva arbitrarului, a minciunii și a violenței în viața publică. Va lupta pentru intrarea în legalitate, pentru așezarea unei ordini legale și constituționale, de toți respectată, singura bază pentru o conlucrare rodnică a tuturor forțelor viei ale națiunii".

În programul din editorial se afirmă cu gândul bun de regenerare a Țării următoarele: "DREPTATEA" apare în

contemporană. Datorită nu atât consecințelor războiului, cât mai ales unei politici economice și financiare nefirească și greșită, criza economică paralizază orice eforturi și amenință cu ruina toate clasele muncitoare și productive".

În acea epocă conducerea partidului, în frunte cu Iuliu Maniu, prin ziarul oficios, căuta să lumineze electoratul român asupra adevăraților cauze a sărăcirii (tem-

politică clară, verificată de faptele interesului național și a binelui român.

Am considerat necesară această tuitare istorică și, totodată, recunoașterea unei erori pentru a reaminti noștri suntem și vom fi cei care ne apărătorii ai intereselor noastre naționale.

Stefan C.

Restaurația imperială în Basarabia Consecințele și învățămintele ei (- 1 -)

De la imperialismul țarist la imperialismul comunist

Secolul al XIX-lea a fost în Europa secolul naționalităților. Puse în mișcare de idealul național, popoarele Europei vor da o nouă configurație hărții bătrânului continent. Sub steagul naționalismului se realizează unificarea Italiei și a Germaniei, unirea principatelor române și eliberarea unor popoare din Balcani de sub jugul otoman.

Rând pe rând rup legăturile servituzii și se eliberează de asuprirea habsburgică și țaristă popoarele transcaucaziene, polonez, țările baltice, finlandezii, românii din Basarabia, Bucovina și Transilvania, cehii, slovaci, bosniacii, slovenii, croații etc.

Lovitura dată de principiul național Imperiului austro-ungar s-a dovedit mortală, eforturile întreprinse ulterior pentru reînvierea sa eșuând. În Rusia însă, prăbușirea țarismului nu a dus decât la rezultate parțiale și temporare. Compromis sub masca eliberării creștinilor de păgâni, sub care se înfățișase până atunci, expansionismul rusesc a reînscut în Rusia sub masca așa-zisei eliberări sociale și a așa-zisei solidarități de clasă proclamate de noii guvernanti comunisti. Prin acțiuni armate brutale desfășurate de comunisti, o parte din națiunile eliberate sunt destul de repede aduse din nou sub ascultarea Moscovei. Peste două decenii, criza politică iscată în preajma și cu prilejul celui de al doilea război mondial va permite Rusiei comuniste nu numai să aducă iarăși sub jugul său celelalte națiuni care reușiseră să se elibereze cu două decenii în urmă ci și să cucerească noi teritorii. Îndelung pătimitul pământ al Basarabiei ajunge iarăși teren de practicare a etnocidului utesc și al terorii. Odată cu Basarabia, sunt răpite acum și o parte a Bucovinei, a Deltei Dunării, Insula Șerpilor și localități din Maramureș.

Un blestem imposibil de desfăcut

Cu trecerea anilor, imperiul ruso-sovietic, ca orice alcătuire nefirească, în ciuda terorii brutale ori rafinate cum nu a mai cunoscut istoria, a devenit tot mai anemic. Prăbușirea regimului comunist în vara anului 1991 părea să aducă cu sine și decesul definitiv al Imperiului rus. Se vede însă că prohodul de îngropăciune al ultimei relicve imperiale desuete a fost cântat prea devreme. Indiferent de sistem politic-țarist, comunist sau democrat (?), cum se proclamă regimul actual - Rusia nu se poate debarasa de ambițiile sale imperiale, travestite acum sub veșmântul comunității intereselor economice.

Ca într-un blestem imposibil de desfăcut, noi românii ne găsim iarăși în postura de victimă în această uriașă dramă istorică. Trebuie să recunoaștem însă cu durere că, de data aceasta, și cu concursul nostru.

Este drept, deportările, persecuțiile, într-un cuvânt teroarea suportată de românii basarabeni, au fost cumplite.

Sute de mii de oameni smulși de la casele lor și împrăștiați până în fundul Siberiei și până în ceturile reci ale ținuturilor arctice și supuși unui regim de decimare lentă; alte zeci de mii de conaționali de-ai noștri de peste Prut asatinați fără multă vorbă și altă vină în afară de aceea că erau români; întregul popor român din Basarabia supus timp de un secol și jumătate și îndeosebi în ultimii 45 de ani unui sistematic proces de spălare a creierelor care urmărea anihilarea conștiinței sale naționale. Același calvar l-au trăit și românii din Bucovina ocupată. Pot însă aceste împrejurări, foarte aspre într-adevăr, să justifice lepădarea de strămoși și de țară? Se poate admite, indiferent de condiții, să renunțăm la propriul nostru suflet și la patria noastră și să le adoptăm pe ale opresorului? Or, tocmai aceasta s-a întâmplat cu mulți conaționali de-ai noștri din teritoriile stăpânite de ruși. Spre regretul nostru și spre rușinea acestor conaționali se pare că suntem, din acest punct de vedere,

în magazine te face să te simți în cel mai autentic oraș rusesc și nu-și vine să crezi că aproape jumătate din populație este reprezentată de români, cealaltă jumătate fiind alcătuită din ruși, ucraineni, găgăuzi, ruteni, evrei, bulgari și alții. Prin urmare, românii se află în majoritate, și cu toate acestea nu au știut să se impună, lăsându-se dominați lingvistic.

Trădătorii de neam și agenții Moscovei împing din mers Basarabia în robă rusească

Destinul comunităților umane este decisiv influențat de liderii lor. Prezența unor conducători ca Ion Inculț, Pan Halippa, Ion Pelivan, a lui Iancu Flondor și Sextil Pușcariu în fruntea mișcării naționale a românilor în 1918 a ferit-o de ezitări și zigzaguri și a

- își dau pe deplin seama că, mai devreme sau mai târziu, infamia lor va deveni evidentă pentru toată lumea, inclusiv pentru naivii pe care deocamdată îi manipulează. Iar din partea stăpânilor de la Kremlin, cărora le fac jocul, la ce se pot aștepta? Să fie utilizați atâta vreme cât le sunt folositoare serviciile, dar în fond să fie priviți și de aceștia cu disprețul cu care sunt văzuți întotdeauna trădătorii de țară.

Pentru prima dată în istorie o parte dintre românii basarabeni se dezic de neamul lor!

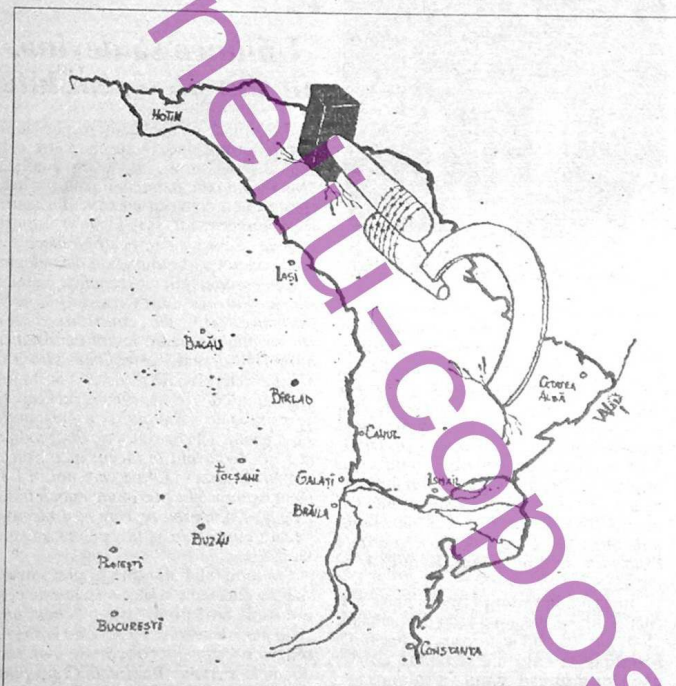
Dacă, având în vedere antecedentele, nu este de mirare poziția unui Snegur și compania, este de neînțeles încrederea pe care le-au arătat-o cei ce le-au dat votul la alegerile recente, ca și ce-au gândit cei care au răspuns "da" la ineptia sondajului sociologic "La sfat cu poporul" cu a sa întrebare de tot hazul compusă din cinci întrebări. Că aleșii lor îi vor salva din ghearele sărăciei cumplite în care se zbat? Doar aleșii lor de acum sunt aceiași cu cei care au deținut în ultimii patru ani în mâinile lor principalele pârghii ale puterii și care în această calitate sunt răspunzători de prăbușirea social-economică a provinciei! Dacă timp de patru ani de zile nu s-au dovedit în stare de altceva, ce îi face să speră că de acum încolo vor fi capabili să le aducă prosperitatea?

Poate că acești conaționali ai noștri au memoria scurtă și nu-mi mai amintesc de binefacerile Siberiei și ale stăpânirii muscălești și contează pe iscusința aleșilor lor ca aceștia să-i conducă iarăși în paradisul imperial! Să fie românii de dincolo de Prut așa de neștiutori încât să se dea crezare minciunilor ridicole ale unui Mircea Snegur, cu vădită intenționalitate electorală, despre istoria neamului lor? Oare pot fi atât de naivi încât să nu vadă că, în timp ce sunt invitați să se pronunțe la pseudosondajul sociologic pentru independență (față de România!), acești lideri vânduți stăpânului de ieri și de azi pun la cale integrarea Basarabiei în C.S.I.? De altfel, prevalându-se de rezultatul favorabil independenței al menționatului sondaj, prezidentul Snegur atrăgea atenția Consiliului Național al Unirii că se situează în dezacord cu voința poporului. Nu i se părea însă necesar ca, în numele aceluiași sondaj, să-l cheme la ordine și pe tovarășul său de luptă și de idei Petru Lucinschi care arde de nerăbdare să integreze Basarabia în C.S.I. și deci să o alipească Rusiei.

Astfel, prin trădarea unor renegați și prin teroare, prin ignoranță și slăbiciunea unei secțiuni a corpului electoral de dincolo de Prut, Rusia reușește să obțină după 150 de ani de strădanii, pentru prima oară, un document prin care o parte dintre românii basarabeni se dezic de neamul lor.

Gheorghe Vlăsceanu

Va urma



un caz unic în lumea modernă, respectiv cazul tragic al unei provincii ocupate a cărei populație, sau o bună parte a acesteia, se dezice de neamul și de patria sa. Următoarea situație este și ea foarte semnificativă pentru ilustrarea degradării demnității naționale a românilor basarabeni. Un maghiar, când se adresează unui necunoscut în Transilvania, îi va vorbi în prima instanță în ungurește, deși se află în România și limba statului și a majorității este română. Un român basarabean de la Chișinău îi va vorbi necunoscutului inițial în rusește, cu toate că limba oficială a locului este română și în ciuda faptului că două treimi din populația provinciei este de origine română. De altfel, în Chișinău, la patru ani de la așa-numita renaștere națională, limba vorbită pe stradă, în instituțiile publice,

îndrumat-o în singura direcție firească: unirea cu țara mamă. Cu trădătorii de neam și agenți ai Moscovei în fruntea lor precum Mircea Snegur, Petru Lucinschi, Anghel Sangheli ori Dumitru Moțopan, românii basarabeni nu se pot îndrepta acum în 1994, decât înapoi în robă rusească numită Comunitatea Statelor Independente.

Că acești oameni de nimic și alții ca ei au ales calea rușinii nu este de mirare. În fond, ei își apără trecutul lor de slugi ale stăpânilor de la Moscova. O schimbare reală în Basarabia i-ar mătura de pe scenă pentru că nu se poate, după ce ai fost o viață valetul credincios al Moscovei, să ieși în față ca promotor al renașterii naționale române. Pentru a-și păstra pozițiile avantajoase, pentru a le fi lor bine, merg în continuare pe calea trădării, deși în străfundul sufletului lor - sunt convinși

Către un Conciliu de Uniune pentru al III-lea Mileniu? (II)

Prezentăm partea a II-a a studiului cercetătorului catolic JEAN-FRANÇOIS NOTHOMB de la Revista *Notes et Documents* a Institutului "J. Maritain" din Roma.

În prima parte, J.F. Nothomb constată că nu sunt obstacole reale în calea reconcilierii totale între catolici și ortodocși. S-au făcut pași pozitivi în ultimul secol și jumătate: "Cercetarea drumului spre uniune trebuie să se facă în parteneriate egale".

Pentru că se referă aici direct la țara noastră, voi reda citate mai ample.

ORA "UNIȚILOR"?

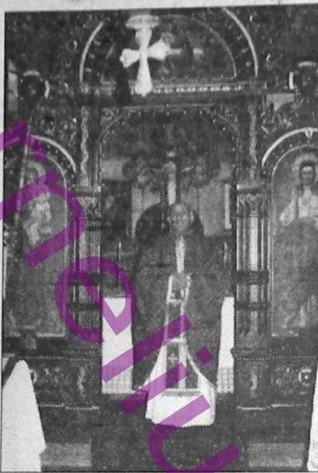
După ce arată că într-un articol precedent s-a referit la chestiunea uniților ca un ghimpe în carnea Bisericii ortodoxe și care nu poate fi rezolvată decât "prin Cel de Sus, soluția este în rugămintea de iertare reciprocă și în purificarea memoriei", J.F.N. se întreabă: "Dar nu am putea oare să vedem această, plasându-ne într-un alt unghi de vedere, ca un element important în favoarea uniții bisericilor-surori?"

J.F.N. prezintă Documentul de la Balamad (Liban) din 23 iulie 1993 al Comisiei Internaționale pentru Dialog Teologic între Biserica Ortodoxă și Biserica Catolică. Documentul de la Balamad confirmă pe cel de la Ariceia (Italia), iunie 1991, în care se afirmase solemn că pentru a ajunge la uniune trebuie o cercetare comună, între Biserici, în total acord asupra conținutului credinței și a implicațiilor sale. La Ariceia se afirmase că această formă de apostolat misionar care se numește *unitism* nu poate fi acceptată ca metodă și ca model al uniții căutate de Bisericile noastre. Documentul de la Balamad adaugă la această *măsură practice de respect mutual*, care, dacă sunt aplicate, vor ajuta la rezolvarea problemelor puse până acum: o voință de iertare, fondată pe Evanghelie și pe dialogul iubirii, care singur poate depăși neînțelegerile reciproce; să se pună capăt la tot ceea ce ar putea antrena discordia, neînțelegerea și ura între Bisericile noastre; astfel ar putea fi păstrată situația extrem de complexă care s-a creat în Europa Centrală și Orientală, atât pentru Catolici, cât și pentru Ortodocși; dacă Episcopii trebuie să vegheze cu atenție la libertatea personală a credincioșilor de a alege una dintre cele două Biserici surori, nu trebuie să se uite că această libertate ar fi violată dacă, sub acoperirea ajutorului financiar, s-ar atrage credincioși de la cealaltă biserică; pentru aceasta, ajutorul social trebuie organizat de comun acord; nici un proiect pastoral nu poate fi pus în aplicare *fără consultare prealabilă*; apoi, etica evanghelică cere să existe abținere de la declarații susceptibile să perpetueze o stare conflictuală dăunătoare dialogului; trebuie să se recunoască faptul că nedreptățile au fost și pentru unii și pentru alții, lăsând de fiecare parte profunde răni.

Reacții pozitive

J.F.N. a urmărit reacțiile la acest document, pe care le apreciază a fi, în general, pozitive. Este menționat, astfel, faptul că Primatul Bisericii Ucrainene (uniune) și-a exprimat acordul cu documentul și l-a difuzat la responsabili bisericilor unite orientale. Se prezintă reacția ortodoxă, semnalandu-se faptul că "Sfântul Sinod al Bisericii Române a

examinat și aprobat documentul la reuniunea sa din 8 iulie 1993". Este reprodus comentariul Mitropolitului Nicolae al Banatului: "Dacă Biserica Ortodoxă și Biserica Catolică se consideră ca surori în măsura în care ele posedă fundamentul apostolic, sfintele sacramente și misiunea evanghelizatoare, tot în aceeași măsură ele trebuie să accepte ca surori Bisericele greco-catolice". "Iată - spune J.F.N. - o viziune nouă asupra misiunii "profetice" a Uniților. Ea se coroborează cu textul unei conferințe ținute la Ottawa, în Canada, de Episcopul greco-catolic de Oradea Mare, Vasile Hossu, la 22 aprilie 1993; el afirma că cei care sugerează dispariția uniților spre a simplifica dialogul



ecumenic uită «că nu se poate repara o schismă printr-o ruptură; apropierea celor două corpuri ecleziastice vor face uniunea, și nu numărul de transfugii». J.F.N. citează în continuare din cuvântul Episcopului Hossu: "Existența noastră vrea să fie operă de uniune și de reconciliere pentru repararea schismei din 1054. Viitorul va arăta ceea ce poate avea profetia noastră incomfortabilă. Ni se pare, în tot cazul, că nu sunt alte căi pentru Biserica lui Christos, în pragul mileniului al treilea, decât aceea a unei dinamici de comuniune în adevăr și bunătate".

Regăsim în textul Episcopului român, citat de J.F.N., metafora celor doi plămâni: "S-a spus, nu fără justificare, că bisericile ortodoxe și catolice seamănă cu doi plămâni prin care omul respiră. Să se respire deci prin doi plămâni și să se evite situațiile în care, din motive mai mult sau mai puțin valabile, noi pretendem că ne-am afla într-o stare de om normal când am blocat unul dintre plămâni sau când nu vrem să știm nimic de soarta lui".

J.F.N. reamintește că în 1964, Patriarhul Atenagora de Constantinopol a apreciat într-o convorbire cu Patriarhul Melkit (uniune) de Antiohia, Maxim al IV-lea: "Voi ați reprezentat Orientul la Conciliul Vatican II și ați făcut ca vocea sa să fie auzită". Și adaugă: "Așa că putem considera semnificativ faptul că, la 23 aprilie 1993, la al III-lea colocviu al Grupului de studii al Bisericii din Kiev, la Universitatea Sf. Paul din Ottawa, unde erau reuniți episcopi și teologi ai Bisericii Greco-Catolice din Kiev și ai Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol, participanții au declarat că există posibilitatea pentru Biserica Greco-Catolică să restabilească uniunea euharistică cu Biserica sa Mamă de Constantinopol FĂRĂ A RUPE

UNIUNEA existentă cu Roma".

Un Conciliu de Uniune pentru al III-lea Mileniu?

Sunt evocate aspirațiile puternice spre uniune ale unor gânditori, cum este Vladimir Soloviev (1853-1900). Știind că salvarea omenirii va veni prin creștinism, Soloviev consideră reunificarea viitoare ca o condiție indispensabilă pentru realizarea sarcinilor creștine în lume: "Această plenitudine este imposibilă atâta timp cât subzistă diviziunea în lumea creștină, din care cauză cele două părți principale nu se completează reciproc. Fiecare dintre cele două Biserici este de-acum o Biserică ecumenică, nu ca urmare a separării față de cealaltă, ci în uniune. Această unitate există în Christos și în acțiunea sa care dă ținutarea". Este amintit gestul "profetic" al ortodoxului Soloviev, care, la Moscova, în 16 februarie 1896, primește cuminecătura din mâna unui preot catolic unit.

Uniunea să devină, în sfârșit, o realitate

J.F.N. face un apel către responsabili Bisericilor creștine, în special către cele două Biserici-surori, ortodoxă și catolică: "Nu a venit oare momentul pentru a avea curajul de a convoca un Conciliu (sau o Reuniune sau un Sinod, puțin important numele ce i se va da), pentru a încerca în mod concret să se ajungă la o înțelegere asupra esențialului, cu scopul ca Uniunea să devină, în sfârșit - după seria interminabilă de reuniuni inter-confesionale pe care le-am cunoscut în ultimii 50 de ani - o realitate. Fără a ne aștepta ca totul să fie rezolvat (chestiunile dogmatice controversate încă, cele care țin de psihologia trecutului și a prezentului etc.), pentru a începe cu seriozitate totul de la zero, reducând la tăcere memoria cu scopul de a uita răul pe care noi ni l-am făcut reciproc și a ține minte numai binele pe care Dumnezeu ne cere să-l facem în fiecare clipă și în viitor, pentru salvarea lumii?"

Autorul studiului ține să precizeze că singura chestiune controversată este cea a infailibilității pontificale: "chestiunea Filioque este rezolvată căci este vorba mai mult de expresie decât de concept; dogmele mari (Imaculata Concepție și Înălțarea) nu creează probleme, ortodocșii, cred la fel ca noi (catolicii), dar nu au fost de acord cu acea proclamare oficială a celor două «dogme». Este explicată chestiunea infailibilității, cuvântul-cheie al definiției fiind «ex sese». Se amintește climatul care a înconjurat Conciliul Vatican I (1870); această proclamare viza înaintea de toate pretențiile naționaliste ale lui Bismarck". J.F.N. afirmă că astăzi numeroși teologi excelenți, mulți dintre ei apropiați de Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor, cred că această dogmă "nu mai pune probleme cu adevărat și trebuie văzută în optica adevăratei comuniune supranaturale a Bisericii și va fi acceptat de orientali în primul rând în măsura în care și în materia în care va fi exersată, mai mult ca un ajutor decât ca o voce autoritară, independentă de Poporul lui Dumnezeu, care se concentrează, pornind de la acest Popor, în capul său vizibil, Episcopul de Roma, servitorul servitorilor".

"Să avem curajul - continuă J.F.N. - de a reanima speranța în uniune după o sută de ani în planul relațiilor ecumenice? Nu ne dă curajul de a înfrunța problemele? Dacă Israelul și Palestina au avut curajul și forța de a începe negocierile pentru pace într-un conflict care părea insolubil, noi creștinii, susținuți de Iisus Christos, suntem noi incapabili să facem? Gestul lui Ioan al XXIII-lea nu putea fi repetat de către Demetrios I Ioan Paul al II-lea?"

Credința în Dumnezeu Uni

"Lumea are o sete a uniții", spune Weil vorbirea de la «Căutarea lui Christos prin marile religii», în vremea lumii noastre se disloacă în grupuri care se risipește și se întrecătoare, în Dumnezeu Unic nu este oare unitatea polii esențiali ai Speranței?"

Este adusă în atenție propunerea dominican din Canada, Părintele Tillard, care sugerează ca reprezentanții tuturor Bisericilor creștine să se adune la Ierusalim și să cânte împreună. Această acțiune, desigur, va trebui să aibă cu dorința de a nu "zdrobi" bisericile comunitățile mai mici, ceea ce le-ar putea închide tot mai mult în ceea ce le este propriu. "Adevărată uniune - subliniază J.F.N. - trebuie să respecte diferențele și să le aibă în ceea ce ele au legitim și valabil bogăția lor".

J.F.N. este convins că "Bisericile surori, odată reunite, vor avea mult de învățat una de la alta și se vor putea chemate să-și dăruiască fiecare contribuția propriei, una-alteia".

Se impune apoi - serie J.F.N. - să țină seama de realitățile contemporane: sărăcia din lume, conflictele subbolile moderne, chestiunea populației, drama homosexualității etc. a mai vorbi de pericolul manipulației genetice. Fără a renunța la principiile care le moștenesc, Bisericile-surori trebuie să promoveze cu toată forța, dar într-o manieră care să le facă primite de lume. Este, în cele din urmă, o atitudine de umilință autentică căutarea adevărului.

Evanghelizarea culturii moderne

Iată un proiect major care ar putea fi realizat de Bisericile-surori odată reunite: crearea unui tezaur minunat, acela al Revelației divine; condiția dintâi, pentru a-l realiza oamenilor de astăzi, este de a-i cunoaște de a-i iubi".

Investiția de bunătațe

Am prezentat acest studiu în care se vede de a aduce cititorului român o privire asupra vederii din lumea catolică exprimată cum se vede - în termeni sobrii, dar respectuoși față de ortodoxie.

Este evident că autorul a făcut o exercițiu reușit cu dragoste creștină în dorința de a contribui efectiv la apropierea vremurilor când vom fi din nou un păstor. Este o lucrare în care se vede de bunătațe a tuturor va încununa cu Opera Unității Creștine.

Cei trei magi de la Apus

Ne-au vizitat recent trei magi ai culturii românești: Matei Calinescu, Virgil Nemoianu, Ion Vianu. Vizita a cărei semnificație se îndepărtează de paradigma evanghelică, în care, după cum știm, magii au venit de la Răsărit pentru a omagia o naștere sacră. Magii români au călătorit de la Apusul care-i găzduiește în calitate de exilați și nu și-au putut desprinde darurile decât în căpătâiul unei Români aflate, decamdată, în imposibilitatea de a re-năște. E o situație parodică, reflex al timpului istoric dereglat pe care îl parcurgem.

Cu toate acestea, reînnoirea lor, pentru câteva zile, între noi, alcătuiește un prilej de meditație limpezitoare. O meditație care, depășind cazul celor trei personalități, se poate răstrânge asupra situației actuale a culturii românești.

Matei Calinescu, Virgil Nemoianu, Ion Vianu s-au impus, în anii '60-'70, drept personalități tinere de prim rang în câmpul vieții noastre literare și științifice. Plecarea lor a reprezentat rezultatul dureros al politicii de dictat ideologic, exercitate de către autoritățile totalitare. Dacă în jurul anului 1965 lațul a fost slăbit, înregistrându-se o oarecare "liberalizare" datorată de nădejdi, tezele maiste ale lui Ceaușescu din iulie 1971 au dat semnalul unei noi strânguturi. Comunismul s-a arătat încă o dată ostil libertății reale a spiritului, capabil doar de violente manevre tactice, de mici "cedări" de scurtă durată.

Arturarii menționați, ca și mulți alții, n-au putut suporta situația, alegând calea exilului. Nu un carierism antipatriotic, așa cum insinuează unii, le-a determinat plecarea, ci pur și simplu nevoia de a supraviețui a intelectualului cu un program creator. "A reușit să merg peste mări și țări, mărișorile Virgil Nemoianu, pentru că să ajung la acel tatut de normalitate care, probabil (sau îmi

închipuim eu), mi s-ar fi convenit. Deci fuga aceasta a fost o fugă după normalitate. (...) Dar pentru asta a trebuit să fac niște eforturi îngrozitoare". Dimpotrivă, s-ar putea afirma că, în condițiile date, gestul lor de expatriere a avut o conotație patriotică. Numai în felul acesta ei și-au putut continua activitatea (și au făcut-o în chip strălucit), și-au putut salva energia productivă și idealurile. Acuzațiile de dezertare și de trădare rămân fără obiect, ele izvorând din mentalitatea țărului în care, indiferent de împrejurări, trebuiau ținute toți cetățenii unei țări "socialiste". Cu perfectă îndreptățire, Ion Vianu declară: "În ultimă instanță, patria scriitorului nu este un anumit spațiu geografic. Dacă vom continua să scriem în românește, vom fi români".

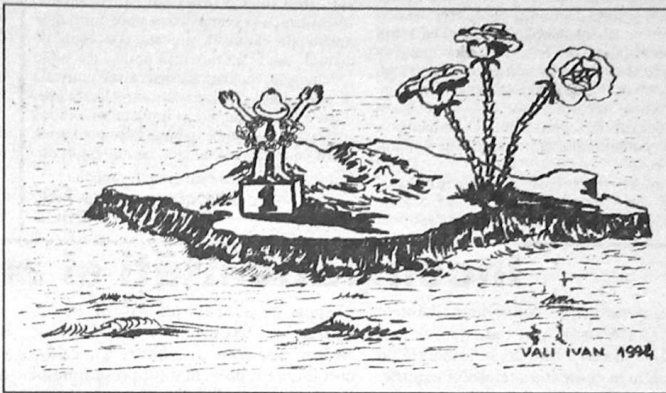
Dar vom a pune accentul pe altceva. Și anume pe întrebarea dacă azi situația tinerilor scriitori, cercetători, universitari este diferită de cea din "epoca de aur". Altfel spus, dacă atari persoane de elită au sau nu motive de a proceda precum predecesorii lor sus-amintiți. Evident, așa cum au relevat și aceștia, opțiunea exilului e o problemă personală, nefiind posibil un "indemn", într-un sens sau altul, valabil pentru toți. Nu mai puțin, n-ar fi onest a nu recunoaște că, la ora actuală, condițiile în care se află tinerii intelectuali, chiar dacă în parte modificate, nu sunt deloc mai îmbietoare decât cele pe care le oferea dictatura. La sarcina generală, se adaugă o neglijare specifică, din partea autorităților postdecembriste, a domeniului cultural. Aversivul neocomunismului față de cărturari, factori prin excelență critici, e vădit prin abandonarea lor în jungla "perioadei de tranziție", unde lipsa unui sprijin din partea statului nu poate fi compensată prin mecanismele privatizării, încă nestructurate, amănate la calendele grecești. Și nu e numai atât. Persista, alimentată abil de

putere, o atmosferă de dezbinării, a lăștării, a oportunității. Nici măcar categoriile intelectuali de frunte nu fac front comun împotriva primejdiilor comune. Cuvintele dezolate ale lui Matei Calinescu, referitoare la trecut, exprimă clar și situația prezentă: "am început să constat apariția a ceea ce aș mai numi o mentalitate de ostatic, adică noi avem ceva în comun, hai să nu deranjăm prea tare, pentru că după aceea o să suferim cu toții. În cadrul acestei mentalități de ostatic s-a putut întâmpla ca foarte puțini disidenți autentici din România să fie ocoliți de colegii, de prietenii lor, să fie cenzurați chiar la Uniunea Scriitorilor, ca să nu irite tigrul Puterii. Exact ca într-un avion detunat în care stă unul cu o bombă și, dacă cineva face un gest de nesupunere, este imediat reprimat chiar de

ceilalți ostatici". Poate că acest aspect este cel mai trist.

Gheorghe Grigurcu

P.S. Cât privește manifestarea "capului de porc", poetul-senator Adrian Păunescu ar trebui să admită, înțelepțește, că la batjocură se întâmplă a se răspunde cu batjocură. Dorește d-sa să-i punem sub ochi o listă a celor pe care i-a batjocorit? Chiar dacă, la rigoare, noi cei aflați în viață l-am putea ierta creștinște pentru calomniile și insultele ce ni le-a adresat, ar fi foarte anevoios a-l ierta și pentru defăimarea eroilor ce și-au pierdut viața în Gulag, în cadrul rezistenței din munți sau pe baricadele lui decembrie '89, defăimare de atâtea ori prezentă în publicațiile d-sale, care dovedesc o singură consecvență: cea a comunismului.



Primul care a spus "NU"

În 1934, Mircea Vulcănescu a scris postfața a o carte de critică literară premiată pentru alitatele sale de avangardă. Acest volum, intitulat "NU", era a doua lucrare a unui tânăr critic care, la vârsta de 25 de ani, îndrăznește să măsore cu reputații ai acelor vremuri: Tudor Arghezi, Ion Barbu, Camil Petrescu. În rândurile ale, Mircea Vulcănescu considera că autorul se dea un fir spiritual al lui Mircea Eliade și-l caracteriza într-o singură frază: "EUGEN DNESCU este bolnav de luciditate, îmbolnăvit hiar de obligația de a vedea clar..."

Acest har divin al lucidității absolute i-a permis celui care avea să devină cel mai mare matur al secolului să facă observația mltăoară (în capitolul "MINCIUNA MORTII") în partea a doua a cărții "NU"):

"Suntem în voia unor capricii, unor dezastre, nor putei de care nu ne dăm seama. De aceea mica și albina continuă să-și vadă de măruntele ei trebi; de aceea noi scriem cărți, facem izboare, ne jertfim pentru o idee, fără să putem vedea ochiul colosal care ne privește ironic, fără să putem vedea apropierea degelot, cât zece luni, care ne vor strivi".

Se naște astfel ideea de bază a ceea ce urma să devină mai târziu tematica pentru teatrul surdului.

Luciditatea completă (surprinsă de Mircea Vulcănescu) i-a permis lui Eugen Ionescu să fie primul scriitor ce a înțeles în profunzime semnificația dezastruoasă a celor două extreme filitice care, încă de la acea dată, se pregăteau însângereze omeneria. Din acest "NU" spus talitarismului, Eugen Ionescu și-a făcut un ez, pe care nu l-a mai abandonat tot restul eții.

După 1941 se stabilește în Franța, în 1950 mină piesa "Cântăreața cheală", iar în 1970, venind membru al Academiei Franceze, intră rândul "Nemuritorilor".

Cel care a început să scrie în "Revista zului Sf. Sava" cu volumul "Elegii pentru mte mici" (București, 1927), a cucerit teatrul ondal prin piese de semnificație profundă ca "Inoceri", "Scaunele", "Regele moare", "Setea foamea", "Jocul de a măcelui", nenumărate crări de proză, eseuri, memorialistică și chiar uă volume de reflecții asupra actului de a cta.

Toate ghidurile turistice ale Parisului menționează cu mândrie, ca un obiectiv specific și important pentru vizitatorii străini teatrul de la Huchette din cartierul Montparnasse, unde se joacă începând din 1957 NUMA piese scrise de Eugen Ionescu, în principal "Cântăreața cheală" și "Rinocerii".

După înfrângerea fascismului, Eugen Ionescu și-a concentrat toate eforturile pentru combaterea celuiului mare pericol totalitar. Astfel, el s-a opus din toate puterile curentelor stângiste care au înveninat mulți ani intelectualitatea Europei apusene. A rămas celebră comparația sa prin care comunismul era considerat drept cea mai mare escrocherie a secolului. Dar, după strivirea de către ruși a revoluției din Ungaria (1956), marele dramaturg și-a accentuat presiunea morală, motivând că acest comunism a devenit stănismlul secolului 20. În decembrie 1989 revoluționarii de la București au scris această sentință pe soclul din Piața Romană, menționând cu mândrie numele autorului. Puțin mai târziu, invitat să vină la București, Eugen Ionescu s-a destăinuit către

Monica Lovinescu: "România nu este încă de mine". Luciditatea lui absolută i-a permis cu ușurință să înțeleagă că nomenclatura prosovietică era pe cale să revină la putere în România. El a sprijinit cu toată convingerea manifestarea maraton din Piața Universității, declarându-se solidar cu tineretul revoluționar și autoîncastrându-se drept "GOLAN ACADEMICIAN", iar când ulterior i s-a cerut ajutorul a devenit bucurios membru fondator al fundației "Principesa Margareta".

Chiar de la începutul exilului, Eugen Ionescu a înțeles că în România singura soluție pentru țesrea din criză, pentru revenirea la adevăr și legitimitate, o constituie monarhia constituțională. Convingerea sa monarhică și-a exprimat-o permanent, în toate ocaziile, inclusiv într-un interviu remarcabil, transmis integral de primul canal al televiziunii franceze. De altfel și M.S. Regele Mihai, de câte ori venea la Paris, avea grija să-l viziteze pe marele dramaturg. Ultima vizită făcută de Suveranul devotatului său sprijinitor a avut loc în toamna lui 1992, după precedenta vizită de mare succes a Familiei Regale în România. Acest moment emoționant, filmat și prezentat la televiziunea SOTI, ne-a înfățișat relațiile firești, umane și respectuoase dintre M.S. Regele și marele dramaturg, ajuns la

vârsta senectutii.

În ziua de 28 martie 1994, când teatrul de la Huchette prezenta pentru a 11 944-a oară o piesă de Eugen Ionescu, inima acestui mare român a spus în felul ei NU, oprindu-și definitiv bătăile. Immediat posturile de radio și televiziune din toate țările lumii și-au întrerupt emisiunile curente pentru a transmite trista știre, comentând-o și explicând-o după aceea pe mari intervale de timp. De pildă, RAI 1 a emis în acea zi, timp de 4 ore, programe care ilustrau viața, opera și personalitatea marelui dramaturg.

Din păcate, conducerea de la București, care ne putea uita opțiunea politică a lui Eugen Ionescu, s-a comportat într-un stil tipic comunist.

Câteva zeci de secunde, la RTV, o suprapunere binevenită și "întâmplătoare" cu comemorarea lui Nichita Stănescu, mici zvăcniri la SOTI și Uniunea Scriitorilor și cam atât. Pentru mai mult nu s-au găsit bani! România funarilor, vadmilor și dimitrașilor își plătea poilete chiar și în aceste momente de adevărat doliu național.

Ceremonia religioasă, desfășurată pe 1 aprilie la Biserica Ortodoxă din Montparnasse, a fost urmărită de mii de admiratori ai defunctului dramaturg, strada Jean de Beauvais fiind complet blocată de participanți la slujbă. Delegații de prestigiu, reprezentând, printre altele, Academia Franceză și Academia di Roma, președinții Franței și Germaniei, Primăria Parisului au depus coroane și au semnat în cartea de condoleanțe. Printre numeroasele personalități care au adus un ultim omagiu lui Eugen Ionescu au fost observați Maurice Druon și Sergiu Celibidache. Dar, mai presus de toți, la căpătâiul defunctului a venit, ca la o ultimă vizită, Suveranul tuturor românilor, împreună cu M.S. Regina Ana și A.R. Margareta și Sofia. Casa Regală de România aducea astfel omagiu ROMÂNIEI ADEVĂRATE celui mai mare dinte românii acestui secol, însoțindu-l cu Toți pe ultimul drum, până la locul său de veci din cimitirul Père Lachaise.

În Paris teatrul de la Huchette prezintă în continuare NUMAI piese scrise de Eugen Ionescu. Teatre de renume din toate marile metropole dau spectacole, în mod frecvent, cu piese din repertoriul marelui dramaturg. Până și la Chișinău există și funcționează din plin un teatru care se numește "EUGEN IONESCU".

La București... doar "NU".

Ulm Ion Păunel

Limba noastră-i limbă sfântă!

... și pentru "liber-cugetători"?

De mult mă frământă un gând: în afara crucilor pe care și le tot fac - mai mult de circumstanță și de paradă - unui "liber-cugetător", să nu existe nimic sfânt pentru ei? Nici chiar LIMBA NOASTRĂ SFÂNTĂ - cum a numit-o preotul poet Alexe MATEEVICI? Sau tocmă de aceea o evită? Aceasta să fie explicația faptului că, încălcând uzanțele (protocolul) pe care alți șefi de stat le respectă cu... sfințenie, "liber-cugetătorul" de la Cotroceni nu folosește limba națională atunci când vorbește în situații oficiale, peste hotare (și nu numai)? Unde l-au auzit dv. pe "Tonton" al francezilor vorbind în altă limbă decât în cea franceză? Sau pe Bill Clinton - altfel decât englezește? Cât

despre Boris Elțin, ce să mai vorbim!

Ultima dată (măcar de-ar fi fost ultima!), cu prilejul "vizitelor de lucru" efectuate în Europa de Est și în Extremul Orient, președintele român a ținut să-și etaleze, din nou, cunoștințele de limbă engleză, deși omologii său au vorbit în limba lor națională! Ce-o fi vrut să demonstreze cu această lipsă de respect față de limba română, tocmă cel care ar trebui să fie PRIMUL "AMBASADOR" al ei? Nu cumva, într-o bună zi, îl vom vedea pe "ne Jean" adresându-se poporului român printr-un... interpret?!

Prof. Gh. Constantin

Correspondență din Germania

Noua Legislație a muncii va limita monopolul de Stat practicat de Arbeitsamt

În legislația muncii din Germania se preconizează schimbări radicale, considerate aici drept dramatice. Va fi revoluționată piața muncii, prin deschiderea unor posibilități în favoarea zecilor de mii de străini aflați în căutare de lucru.

Pentru prima dată în istoria Germaniei, începând din aprilie a.c., vor funcționa agenții particulare de muncă. Până acum statul deținea monopolul în acest domeniu prin *Zentralstelle für Arbeitsvermittlung*, mai pe scurt *Arbeitsamt*. Până nu demult, așa zisele agenții particulare existente care beneficiau de licențe se ocupau doar de acel domeniu nestandardizat, pentru cântăreții de operă, dansatorii disco sau de balet. "Acum piața muncii și forța de muncă vor fi liberalizate", a declarat dl. Johann Schikert, conducătorul *Arbeitsamt*-ului din Frankfurt. Monopolul va dispărea creîndu-se astfel posibilitatea eliberării de licențe pentru agențiile particulare de muncă. Această măsură a fost prevăzută mai demult, în scopul alinierii Germaniei la legislația celorlalte țări membre ale Uniunii Europene.

Prin aceste schimbări există posibilitatea ca pe viitor firme germane cum ar fi cele de construcții să caute muncitori străini prin

intermediul agențiilor particulare germane și nu ca până acum prin mijlocirea unor agenții străine, cum ar fi cele din Olanda. Acest lucru reprezintă o schimbare esențială dacă am lua în considerare existența unor forme clare de întocmire a contractelor de muncă, de plată a salariilor, într-un mod mult mai ușor, mai legitim. Cu toate acestea, instituția *Arbeitsamt* va continua să aibă un rol-cheie, intrucât întreține contacte mult mai numeroase decât agențiile particulare având o rețea a locurilor de muncă bine pusă la punct, atât în interiorul țării, cât și în exterior. În prezent *Arbeitsamt* primește comenzi de muncă din străinătate mai ales în anumite domenii și profesii cum ar fi: asistente medicale, muncitori constructori, personal hoteliere și din alte sectoare ale prestațiilor de servicii. Bineînțeles, după metoda tipică germană care întreține încă o procedură birocratică: înregistrarea și completarea unor formulare amănunțite destul de greoaie, concepute de centrala din Frankfurt, urmate de o așteptare îndelungată. Cu toate acestea există motivația de a considera că piața muncii din Germania, după o lungă stagnare și limitare birocratică începe să se schimbe în bine. În ce grad acest lucru va influența căutarea de muncitori din

Europa răsăriteană este greu de apreciat.

München, aprilie 1994
STELIAN IONESCU

Haide să semnăm tratatele!

Descinzând în București, bravul general Graciov, floarea inteligenței militare ruse, a avut, mai întâi, satisfacția de a nu da față cu un general român, ci cu un civil de plasticină, bine cunoscut serviciilor sale, altfel tot atât de potrivit a fi ministrul apărării cum, de pildă, muzicolog Iosif Căzimir sau poplarul muzicolog Iosif Sava. Bineînțeles, nu de tratative se temea ilustrul și mult doritul oaspete, odată ce documentul ce tocmai urma să fie semnat era de multă vreme întocmit, lipsindu-i doar inevitabila trecere pe sub tamponul sugativei, strângerea de mâini, schimbarea mapelor. Un tratat ce nu ne

stat pe care-l reprezenta, vecin și nevastă nouă, după cum vrem s-o lămurim. Același, chiar a evacuat de curând și o lămură, evăcuete întinse teritorii, probabil fiind așa-i place, din tradiționala dărnice a lui Caragiale? În fapt, dl. Graciov, ministrul apărării, a dat un clar răspuns întrebării ce plutea în aer: data și de pe urmă, cu numeroasele popoare înglobate, un spor teritorial calculat statistic la cincizeci de mii de kilometri anual, în multiseculara ei istorie. Edificator și știut: le-a eliberat! Ca

Scepticul incurabil

durdulie în bătaură. Eliberat, hanu Kazanului, unde picior de rus nu poate eliberată Crimeea, de proprii locuitori tătari, eliberat, unu câte unul, poporul Caucazului, cu excepția celor năpăstuiți exterminare, eliberate, popoarele turcoale Asiei Centrale, etniile Siberiei. Eliberate, popoarele baltice, de ce mai mai văzut om cu om. Eliberate, Basarabia și Bucovina de Nord, ba chiar și crâmpa din codrul Hergei, precum și insulița nepopulată a Șerpilor care, din mijlocul răscolitelor valuri, țipa și că nu fie lăsată în seama românilor hații.

Persoană bine crescută, Tina noastră n-a zis nimica. Așa cere diplomația. În urmă, la ce-ar fi folosit? Oricum, din hazard i s-a astupat o ureche generalului Graciov, când s-a pronunțat cuvântul Moldova. S-a stropșit nițel, i-a trecut. Desigur, curând apoi a sosit în Capitală reprezentantul cel mai înalt al armatei Americii. Dacă dl. Tina va fi înghitit oportun o substanță de contrast, ca să poată fi văzut și profilat, pe cont, ceremonie asemănătoare s-a desfășurat repetată la Cotroceni, lângă uleica de la și dama de protocol.

Un real beneficiu va rezulta, însă, din înțelegerea pe plan militar româno-rus, o laborator într-o conversiune industrială armament. Uzinele naționale de gaze toxică care se lăuda Ceaușescu - arma deosebită bine - vor produce spray-uri anti-gaz cu fâșe ori fără, cele rusești, de lașon, trotinetă, cu troții sau fără. Dacă ne pînă troimboane, tirbușoane, tomboane, va proceda la schimburi. Tancurile ruse rămase vor putea efectua excursii pe la prin coridoare dinainte determinate, ca Serbia și înapoi, în Moldova. Noi, ce mai avea să ne plimbăm pe sub plajă în Turkestan din ograda tovarășului Smolodov.

H.Ornic

Barbu Cioculescu

Incompatibilități și amicitii

Prinși de grijile supraviețuirii într-o țară adusă în pragul catastrofei, am neglijat să observăm ce se întâmplă cu România în contextul relațiilor externe. Și rău am făcut, fiindcă mai repede sau mai încet, ne-am deplasat cu obstinație spre locul de unde am plecat: spre Răsărit, cuprins de un subit dor de ducă, moștenit de la predecesorul în ale președinției, dl. Iliescu a pornit spre țări străine pentru a indica titularului de la Externe politica pe care trebuie s-o ducă. Deplasările s-au făcut, însă, cu excepția Chinei în țări a căror semnificație pe arena politică sau economică este minimă sau aproape minimă. După republicile bananiere din America Centrală și de Sud, dl. președinte s-a bronzat sub soarele Africii, unde, pentru variație a dat o raită și prin Republica Sud-Africană, cea aflată acum în pragul războiului civil. Mână bună. Apoi minusculele bucăți de pământ rămase în urma exploziei Iugoslaviei au fost și ele vizitate. Ca și o mică țară baltică, la care s-a adăugat, de curând, Grecia. La rândul ei, România a fost omorâtă de

oaspeți de aceeași amplitudine: din Slovacia, Croația, Serbia, Turcia, Belgia sau San Salvador. Și, ca un corolar, de reprezentantul președintelui Rusiei, generalul Graciov. În toate aceste mișcări de dute-vino ceea ce frapază nu este numai lipsa de greutate a acestor țări pe arena mondială, ci și accentul pus pe acelea care au conducători de aceeași factură cu dl. Iliescu. Cine se aseamănă se adună și în politica externă. Ce bine s-a înțeles președintele nostru cu domnii-tovarăși Brazauskas și Miloševici, sau cu camaradul socialist Papandreu sau cu tovarășii de la conducerea Slovaciei. Și, mai ales, cu primii secretari comuniști din sud-estul Chinei! Cât privește pe gen. Graciov, deși atitudinea acestuia a fost de-a dreptul cazonă când a fost vorba de Basarabia, ea n-a deranjat pe nimeni din marii noștri. Ba, chiar am putut afla cu această ocazie de la directorul și francul militar și care a fost prețul trădării: abandonarea așa-zisei Republici Moldova. Iar după câteva zile, dl. Kozirev și alții din jurul său ne-au arătat exact și ce ni se pregătește: 30

de baze militare vor veghea în coastele noastre și ale altora, în timp ce eroicii soldați ruși nu se vor clinti nici un pas de acolo de unde sunt acum. Afând toate aceste minunății care prevestesc, alături de Jirinovski vremuri grele pentru vecinii Rusiei, România, ca unul dintre cei pățiți, ar fi normal să-și caute aliați puternici. În NATO, în Polonia, ba chiar și în Ungaria. În loc de asta, dl. Iliescu bagă capul României în jugul umilitor al Acordului militar cu Rusia și înghite netulburat picioarele în spate ale generalului Graciov și ale diplomaților Rusiei. Când ne vom trezi, vom fi atât de strâns legați la carul celor de care ar fi trebuit să ne păzim, încât nu ne vom putea mișca decât în direcția pe care o va indica biciul lor. Asta fiindcă nu dăm atenție decât sacosei și nu privim mai departe de lungul nasului. Poate acesta este motivul pentru care am fost aduși în această stare de mizerie să stăm cocoșați de griji și să nu putem ridica privirea spre cer. Atunci am vedea norii gri care se adună în jurul României și ne-am înspăimânta.

CSI și ONU

După avansurile diplomatico-militare, făcute în special, în fosta Iugoslavie, unde Rusia a trimis contingente importante de trupe și a intervenit pentru retragerea sârbilor din Sarajevo (dar nu și din Gorajde), Moscova începe - după cum era de așteptat - să-și formuleze pretențiile.

a) Trupele CSI ce acționează în imensele teritorii ale fostei URSS, să aibă statut de trupe ONU (deci, girul autorității internaționale supreme), în punctele fierbinți.

b) Să fie plătite din fondurile ONU.

Răspunsul lui Boutros Ghali a fost "cam" dezamăgitor pentru Kremlin.

1) Pentru ca trupele rusești să poată participa la eventualele forțe ONU în fosta URSS, în locurile conflictuale, ele nu pot depăși 20% din totalul efectivelor militare,

care, în rest, vor trebui alcătuite din trupe neruse.

2) Fondurile ONU sunt foarte limitate și parcimonios cheltuite pentru urgențe (fosta Iugoslavie, Somalia, Cipru, Liban etc.)

Reacția Moscovei

CSI va participa la "Parteneriatul pentru Pace" dar cu statut special (nu ca Polonia sau România, de pildă), ci dacă se va ține seama de puterea ei militară și de statutul de supraputere, altfel spus: "Vreți să intrați în Parteneriatul pentru Pace? Puneți-ne în locul pe care-l merităm (adică, în frunte) căci uite cât de bine suntem noi pregătiți (de război)".

George Carcalețeanu



Dreptatea

Cine va fi noul primar al sectorului 6 al Capitalei?

În baza Hotărârii Guvernului nr. 112 din 23.03.94, domnul ing. Nicolae Vrabiescu, primar al sectorului 6 al Municipiului București, din partea Convenției Democratice, membru al PNȚCD, a fost demis din funcție. În legătură cu mult mediatizata sa demisie, i-am solicitat încă o declarație.

"Nu este altceva decât un început de acțiuni de denigrare a Convenției Democratice și a partidului din care fac parte. După o întreagă epopee a corupției ce se menține de aproape un an și jumătate, cu atacuri foarte vehemente din partea presei, împotriva unor reprezentanți ai Guvernului și ai partidului de guvernământ, iată că acest partid (de guvernământ) găsește de cuviință să răstălmăcească adevărul, acuzându-mă pe mine de corupție! Eu percep această acțiune drept un semnal politic semnificativ care pune sub semnul întrebării întreaga evoluție către democrație. Astfel, observ că PDSR, deși a lansat formula "alegerile generale anticipate nu ar fi de dorit în acest an", caută să-și consolideze pozițiile în admi-

nistrația locală, forțând alegerile anticipate la acest nivel. În cadrul sectorului 6, de exemplu, s-au anunțat deja alegeri pentru data de 5 iunie 1994. Prin această manevră, se încearcă impunerea unui primar obedient care să fie în funcție la data alegerilor generale. E de așteptat ca după mine să urmeze la rând toți primarii CD, care vor putea fi oricând demisi.

În întâmpinarea acestei hotărâri de Guvern am înaintat la Curtea de Apel o contestație cu numărul de dosar 319 din 08.04.1994. Sunt convins că se vor cântări mai bine în balanță probele pentru care am fost demis. De altfel, Guvernul a mai pierdut procese cu primarii demisi.

Având în vedere că eu am pus în aplicare

programul Convenției, nu am încălcat legea în nici un fel, comportarea mea de până acum a corespuns așteptărilor electoratului, cred că am să-mi repun candidatura în cadrul Convenției Democratice".

● În conformitate cu prevederile art. 41 alin. 2 din Legea nr. 69/1991 privind administrația publică locală, până la alegerea unui nou primar al sect. 6, atribuțiile acestuia vor fi exercitate de către dl vice-primar Ioan Mihai, membru al PSDR, ales tot pe listele Convenției Democratice, care ne-a declarat:

"Am fost socat de cum am auzit: dacă hotărârea ar fi fost dată cu 1 aprilie, aș fi crezut că e o glumă de prost gust la adresa dlui Vrabiescu. Sunt consternat de această decizie. M-am înțeles perfect cu domnul Vrabiescu și aștept din nou să colaborez cu dânsul. Referitor la acuzațiile ce i se aduc, nu le cred adevărate. Totul este o afacere politică, un fel de testare a electoratului din sectorul 6, pentru o acțiune de anvergură prin care PDSR caută să se pregătească pentru alegerile generale."

Petter Gheorghe

semnat Ordinul de suspendare nr. 98/2 dec. 1992. De atunci, comuna nu mai are primar! Oricum, din lectura referatului comisiei prefecturii, nu rezultă nicidecum vreo vină a primarului. Și pentru că nu avea suficiente argumente să-și întemeieze referatul, comisia de anchetă a anexat și o listă de semnături, chipurile ale unor săteni care nu l-ar mai fi vrut primar pe dl Damian. Nu înțelegem dacă anchetatorii făceau recensământul populației sau colaborau la o anchetă de sondare a opiniei publice locale, pentru că foarte multe nume de pe această listă nu corespund realității - coduri din buletinele de identitate false, semnături false, chiar nume false. La cererea dlui Damian, Parchetul a cercetat listele și a constatat falsul, care, din punct de vedere legal, nu are nici o valoare juridică, fiind lipsit de consecințe penale. Oricum, ordinul de suspendare semnat de locuitorul dlui Hrebenciuc s-a sprijinit pe referatul însoțit de aceste liste!

După multe procese și înfrățiri, cu amânări peste amânări, Curtea de Apel Bacău, Secția contencios administrativ, s-a pronunțat, pe 21 martie 1994, în favoarea primarului ales de obște. Deci, din 2 decembrie 1992, comuna nu a avut primar. Când opoziția depune o moțiune de cenzură împotriva guvernului, este acuzată că nu l-lasă să lucreze, dar ceea ce face guvernul împotriva primarului nu se numește destabilizare. De fapt, nu cetățeanul Damian a fost prigonit, ci comuna pentru că a ales un primar țărănist. Halal!

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. La numai două zile de la pronunțarea sentinței, pe 23 martie, guvernul a emis Hotărârea de demitere a primarului din Căiuți. Nici nu ști dacă guvernul este făcut din neghiobi sau din răuvoitori. Guvernul nu poate să demită un primar dacă nu există dovezi că acesta a încălcat grav legile.

De reținut că Hotărârea de guvern prevede și data alegerilor "anticipate": 5 iunie 1994, aceeași cu acelea din sectorul 6 al Capitalei. Parcă se leagă lucrurile între ele. Dl Ilescu, dl German și alții ca ei repetă mereu, arătând cu degetul către opoziție, că trebuie să înceteze destabilizarea țării. Foarte bine, dar cum se face că tocmai partidul domnilor lor continuă să alimenteze adevărată destabilizare?

Acum, care primar țărănist urmează a fi demis, dl Văcăroiu?

Dan Bănică

O practică politică la ordinea zilei: demiterea primarilor

Prins în clește de reaua politică pe care a us-o de patru ani încoace și speriat de scăderea vertiginoasă de popularitate în rândul opiniei publice, partidul de guvernământ, lujându-se de părgăliile puterii pe care le are, prin guvernul impus de el, vrea să-și etezească așternutul în așteptarea alegerilor generale (anticipate). De aceea, are nevoie de controlul asupra reprezentanților administrației locale. Căzul primarului sectorului 6 al Capitalei este de acum notoriu, iar acțiunea se desfășoară la scara întregii țări. Astfel, ne-a parvenit la redacție un alt caz, din comuna Căiuți, jud. Bacău. În urma

alegerilor din februarie 1992, a fost ales primar în această comună dl Neculai Damian, care avea însă niște păcate: era membru al PNȚCD și, pe deasupra, în 1990, făcând parte din comisia de inventariere a patrimoniului fostului CAP, îi deranjase pe mulți nomenclaturiști ai satului. Trebuie de aceea înlăturat și asta cât mai repede. În primul rând, nu l-au lăsat pe noul primar ales să aplice corect Legea fondului funciar. Printre altele, fostul primar a refuzat sistematic să-i furnizeze documentațiile vechii comisii de improprietărire, iar o funcționară de la primărie a operat falsuri în registrul agricol. În

data de 5 iulie 1992, clubul profitorilor satului - frații Ilie, Petru și Gheorghe Durban, Gh. Duță, Ioan Stoleru, Nicolae Bullete, Neculai Rogoza (fost președinte al CAP-ului) și Alexandru Durban - au făcut o încercare de răsturnare prin forță a primarului, sprijinită și de plutonierul de poliție M. Petrescu. La numai câteva luni de la instalare, prefectura județului Bacău a ordonat corpului ei de control o anchetă la Căiuți, încheiată cu un "referat". Pe baza acestui referat, subprefectul (titular era nimeni altul decât dl Viorel Hrebenciuc, actualul secretar general al guvernului, plecat atunci cu treburi) a

Nu credeam să fiu contemporan și cu Guță II

Eram student la medicină, și acasă, în Ploiești, "câminar al lui Mihai" în 1945-1947, când regretatul dr. Gheorghe Petrescu, președintele P.N.T., pe județul Prahova, îmi adresa săptămânal și întrebarea asupra opiniei și atitudinii studenției, în special în perioada dinaintea alegerilor din 1947. Îmi împărtășeam deziluzia noastră majoră față de politica tătarasciană de spargere a opoziției anticomuniste. A fost considerată o trădare a național-liberalismului și o insultă la adresa consecvenței înaintașilor. Rezultatul a fost un vremelnic huzur al celor implicați, discreditarea P.N.L.-ului urmate chiar și de privarea de libertate a unora din trădători, de către cei cărora le făcuseră jocul.

Aceeași trădare a renașterii P.N.L. s-a repetat în 1992, după nici 50 de ani oferindu-i-se spinosului trandafir una din cheile cu care putea desface C.D., acest simbol național care prin proba alegerilor locale începuse să spulbere un coșmar. Repetarea, poate a singurei erori politice a lui Guță I nu a avut nici măcar circumstanțele lui atenuante poate cunoscute înțelegerile Yaltiei).

Trădarea lui Radu Câmpeanu (Guță II), pe lângă votul de blam personal al nesocotirii situației favorabile cu urmărire grele pentru el, a dus și la neîncrederea electoratului, iar acesta "locomotivă" s-a transformat ulterior în insignifiantă "drezină". Fosta "locomotivă", greșit orientată, și-a încetinit mersul începând chiar cu triajul din București, iar la Ploiești și în restul țării a întâlnit brațele necrușate ale dezamăgirii, cumulate și cu cele trăite de noi atunci în 1945-1947.

Cam târziu lamentările, dragă Mircea Quintus și stimate Dan Lăzărescu etc. Ați făcut parte din fruntașii P.N.L. și v-ați asociat cu el și nu ne auzeați când vă avertizam că cel ce fusese ceva în 1945-1946 se transformase, poate chiar dirijat, într-un oportunist politic de care trebuia să vă debarasați pentru binele P.N.L.-ului și al țării. Tot mă întreb, cum folosesc în prezent deingoladele drezinelor fostului P.N.L. din februarie 1994. Explicații am și chiar "andrisantul" îmi pare cunoscut, dar în mod reflex doresc să fiu subiectiv în aprecieri. Dar, îmi permit să atenționez că timpul reprezintă pentru cele 5-6 "drezine" actuale, un factor din ce în ce mai nociv în fața viitoarelor întreceri electorale și un 24 ianuarie vă va situa peste prezentul 3% pe deplin meritat și nu vă faceți iluzii, căci noi vom fi cei înfrunțați. Debarasați-vă de Guță II, depășiți interesele personale și îndepărtați-le pe celelalte încă nălmurite, altfel veți fi depășiți de alde Verdet și Vadim. Până la acel 24 ianuarie al vostru sugerez ca actualii voștri șefi (excluzându-l pe Guță II) să vă lăsați de mână și să faceți o vizită de reculegere la Florica unde își dorm somnul de veci vârfurile voastre politice ce ne-au călăuzit țara consolidând-o. Să nu vă fie teamă de Ei, care acolo sub grele lespezi sunt îngândurați de monolitismul ce vă caracterizează și de eternul "Qui prodest". Poate ei vor reuși ceea ce noi nu am reușit să vă însușim. Încercați, deoarece pentru noi, cei mulți, ar fi păcat să persistați în a vă erija cu încăpăținare în continuatori ai lui

Guță II.

Ca neînregistrat politic la cei 71 de ani impliniți, mă bucură fair play-ul politic al P.N.T.C.D.-ului, donat parțial și de componenții C.D., vis-a-vis de deingolada ce va caracteriza în prezentul nostru început. Noi toți dorim să ucidem greșelile politice din exterior (Yalta-Malta) dar nu și pe ale noastre, deoarece vom fi învinși pe drept de generațiile viitoare și de istorie. Atenție,

timpul trece și sunteți încă înainte de a fi prea târziu, stimați conducători ai "drezinelor" P.N.L.

Dumnezeu să vă lumineze calea și țineti cont și de sugestiile noastre, ce vă oferă o șansă de a merge înainte, că înapoi treptele podului sunt șubreze de alde Guță II & Compania.

Dr. Iordan Anastasiu
Medic primar oftalmolog

Avem și motive de optimism!

Începând cu anul 1990, am fost martorii unei adevărate explozii a inițiativelor particulare. În absența unei legislații adecvate, s-au produs nenumărate nereguli, ce nu au putut fi măcar amendate. Furia înăvuită era mult prea intensă. Corupția, trăsătură fundamentală a epocii comuniste, a dispus deci de un teren virgin. A fost perioada - până la adoptarea legilor necesare - a așa numitelor "tunuri". Adică a unei singure afaceri - întotdeauna dubioasă - din care rezultă profituri fabuloase. În lumea internațională a afacerilor, autorii de "tunuri" nu se bucură de nici un fel de considerație, autoeliminându-se.

Este un fapt meritoriu deci, având în vedere aceste aspecte, ca un întreprinzător particular să-și fi inițiat și promovat inițiativele, fără a intra pe terenul alunecos al compromisurilor. Am cunoscut și un om de afaceri onest. Este

dl Tiberiu Jichisan, patron al Societății Comerciale "Angela" SRL, care nu a dorit să se înscrie în practicile curente ale epocii noilor înăvuiți. Cu toate greutățile întâmpinate, a reușit să dezvolte, pas cu pas, o mică afacere inițiată în 1990, ajungând în prezent un prosper proprietar al unui magazin de mobilă. Într-o perfectă logică a originalității noastre, tranziții spre economia de piață, a fost obstrucționat în nenumărate rânduri să devină un autentic întreprinzător. Perseverența și onestitatea l-au ajutat însă să-și realizeze vocația. Este doar un exemplu, dar și un precedent, care ne poate determina să rămânem optimiști în ceea ce privește viitorul acestei țări care, desigur, nu va mai rămâne multă vreme pe mâna cliicii actualilor guvernanți.

P.G.

GEORGE BORCESCU, un teleast "incomod"

Adevărul lezează interesele puterii

Drept să-ți spun, George Borcescu, de mult voiam să stau de vorbă cu dumneata. Acum șase ani, eram colegi, fiecare pe creanga lui, ca să zic așa. Nu ne-am mai văzut de un cincinal, eu plecând din televiziune, dar te-am urmărit în acest răstimp în calitate de cronicar TV. Și mi-am zis să te "vadă" lumea, să te cunoască, nu numai prin emisiunile pe care ni le-ai prezentat și care au produs "scandal" în rândul celor ce sunt de partea "baricadei" de unde... s-a tras în noi, 16-22... Aseară, când te-am căutat la telefon să stabilim acest interviu, mi-ai dat o veste trăznitoare: că nu mai lucrezi la Televiziunea Română. Azi dimineață am citit în presă că nou-inființatul post publicitar TELE 7 ABC, a atras o mare parte din realizatorii de marcă, printre care te numeri. De ce ai părăsit TV-ul?

N-am știut de acest nou post decât foarte vag, ieri, Mihai Tatuliuc m-a întrebat dacă vreau să merg acolo. În urma unei discuții, am acceptat. Din capul locului așa vrea să spun că nu am dorit să plec din televiziune, dar revindu-se această posibilitate... o să mă explic pe parcursul convorbirii noastre.

Aici greșeste TVR, fostă L. Pe măsură ce realizatorii "incomodi" vor avea posibilitatea unei alternative, TVR va rămâne cu foștii tovarăși de nădejde și cu emisiunile folclorice dulcele ale Marioarei Murărescu, ca pe vremea...

Atunci nu va mai fi o televiziune. Se va autodestruge pur și simplu pierzându-și telespectatorii. Dar să revenim la motivele plecării mele: am văzut că pleca aproape toată redacția emisiunilor sociale. Pleca și Mihai Tatuliuc, redactorul ei șef, care ne aproba propunerile. În timpul "domniei" lui, trebuie să o recunosc, mi s-au creat condiții să intru în emisiile acele anchete și documentare care au făcut valvă, ca să zic așa. Cei cărora le stau ca un ghime în gât, prin ceea ce fac, nu mi-ar fi dat posibilitatea realizării acelor documentare și anchete.

Normal: pentru o emisiune TV ai nevoie de operator de imagine, de sunet, de montaj, mă rog, de unele specifice de producție, care sunt proprietatea televiziunii. Deci, nu le puteai obține decât în urma aprobării propunerii emisiunii pe care doreai să o realizezi. Al doilea motiv care ar fi?

Zbuciumul prea mare. Să mă explic: eu lupt cu mine însumi, așa cum face orice creator, să dea ce are mai bun în el, să prindă viață ceea ce vrea să exprime. El, pe lângă zbuciumul acesta, trebuia să lupt cu toată conducerea TV să-mi intre pe post ceea ce am realizat. Ei, nu și nu, ca să mă vedem, să mai amânăm, cu nu-l momentul. Așa am pățit-o de fiecare dată. Culmea a fost însă cu ancheta "Punct de ruptură" care a produs o adevărată polemică în presă.

Făcând pe inoenta, te întreb de ce?

ADEVĂRUL din anchetă leza interesele puterii. Conducerea TVR la ora actuală este numită de putere. Și este aservită trup și suflet puterii, cât și anumitor cercuri din jurul ei. De aceeași culoare. Sper ca Legea audio-vizualului, odată votată, să schimbe lucrurile.

O să îmbătrânești cu speranța. Dar să revenim: sustine-ți cu exemple afirmația.

Da, prietenia de "nezdruccinat" dintre dir. gen. dl Dumitru Popa și senatorul Corneliiu Vadim Tudor. Exemplul cel mai concludent îl ilustrez cu ancheta mea "Restituie în integritate" care trata problema proprietăților caselor naționalizate. Dl senator a primit drept de replică în aceeași seară. Cred că a fost și pus în gardă despre conținutul emisiunii, că prea repede a venit cu "luarea de atitudine". Dreptul la replică și-l a citit în aceeași seară, la actualitatea de noapte. Inregistrarea a fost dusă la emisiune chiar de dl Popa, în persoană!

Eu, care nu mai am relații "intime" cu TVR, nu-mi puteam explica de ce în ultimul timp senatorul de Butimanu are acces pe postul național când îi căsună: și la emisiunea Armatei, și la Viata satului. Ca să nu mai vorbim de conferințele de presă ale Partidului România Mare, care sunt mediatizate cu sfințenie la actualitățile de seară, celefantele partide, ale opoziției, de pildă, fiind impuse la telegenialul (ei da, ca tot telegenial este, în fond) de noapte.

Se vorbește că dreptul la replică pentru ora Armatei a fost înregistrat chiar în biroul dlui Dumitru Popa.

Mi se pare revoltător, dar de înțeles: amândoi ascultă de cântecul "cucuvelor"!

Și cum îți spuneam, pentru fiecare anchetă pe care am făcut-o m-am luptat crâncen să-mi intre pe post. Acesta a fost motivul principal pentru care am optat pentru o televiziune privată. Să nu-mi cheltuiesc puterile luptându-mă cu morile de vânt. Să mă cheltuiesc realizând emisiuni care să scoată adevărul la lumină. Adevărul goi, golul!

Ca la Căciulați, bunăoară. Multe insomnii ai provocat cu acea anchetă pe care ai realizat-o cu Vartan Arachelian, un alt "incomod". A fost, după Borevoiești, prima descoperire a "activității fructuoase" a Securității. Oribil! Nu am să uit niciodată groapa aceea cu schelete. Dar puterea trandafirie s-a făcut luntre și punte să le găsească o "identitate" avantajoasă, care să acopere crimele odioase ale comunismului.

Exact! S-a "constatat" că sârmanele rămășițe pământești ar fi aparținut unui cimitir al sectei religioase bogomile.

De n-ori de pe vremea împăratului Roșu! Eu cred, George Borcescu, că atunci, cu ancheta despre Căciulați, ai "sărit" în ochii telespectatorilor.

Și pentru acea emisiune s-au luptat cât au putut s-o estompeze. Au difuzat-o la ora unu și



jumătate, noaptea. Apoi, cu chiu cu vai, au reprogramat-o, tot aproape de miezul nopții.

Și programările fac parte din șirul manipularilor, nu crezi?

M-am convins pe spinarea mea. Dar din toamnă, de când a fost numit M. Tatuliuc redactor șef, s-a zbatut și a obținut ore bune de difuzare. Așa am putut da pe post o anchetă despre Hădăreni, numită *Revanșa*, un film documentar difuzat în două părți, despre crima mondială organizată, traficul de stupefiante, spălarea banilor murdari, terorismul internațional. Apoi am realizat un documentar despre homosexuali, din care s-a văzut că puterea se opune liberalizării invocând poziția bisexicii și probleme religioase, când de fapt vrea să țină astfel în mână persoane sus-puse, care fac parte din rândul homosexualilor. Acest lucru îl demonstrăm în anchetă. Concret! Despre această emisiune am auzit că s-a vorbit și în Consiliul Europei, oferind astfel o imagine mai democratică României. În urma emisiunii am primit niște "semnale" din partea unor persoane sus-puse, că pe drumul ăsta merg foarte bine, că așa ceva trebuie făcut, să nu mai intru în probleme politice spinosae. Și mi s-a dat să înțeleg că, dacă voi continua așa, voi urca repede treptele ierarhiei televiziunii.

A fost un răspuns cât se poate de limpede ancheta "Punct de ruptură".

Și iar a început bătălia pentru intrarea pe post! Și polemicele din presa scrisă. Dacă n-ar fi fost Dumitru Luga, căruia îi mulțumesc pentru verticalitate, nu s-ar fi difuzat. În afara de protestele publicate în presă, a amenințat că va intra în greva foamei dacă va fi oprit documentarul și va face cunoscut tuturor ambasadelor străine grantul caz de cenzură din televiziune.

Ancheta a fost "vizată", ca să zic așa? Cine

a văzut-o?

Dl Dionisie Sincan, în singura zi în care a girat postul de director general, în urma plecării lui postului de director general, a participat și dl Soloc, Paul Everac. La viziune a participat și dl Soloc, care a susținut punct pe punct "observațiile" șefului. Atunci m-am lămurit că a păcătuit multă lume erijându-se într-un democrat.

Cunoști zicala "lupul își schimbă părul, dar năvălul bai". A fost verificată de-a lungul anilor. De aceea a și rămas.

După revoluție am crezut că televiziunea se va schimba de la sine și va deveni liberă. Că în zilele acelea nu s-a strigat numai "Jos Ceaușescu", s-a strigat și "JOS COMUNISMUL!". Ceea ce nu pot eu înțelege este cum se pot unii pleca după cum bate vântul! Eu cred, credeam, că un bun profesionist nu poate fi obedient. Se pare însă că virusul comunismului a penetrat mult prea adânc unele conștiințe! Lucrul acesta este reflectat și în TV. S-au constituit patru direcții generale, dar restul șefilor schimbă patru direcții generale, cu aceleași concepții. De fapt, în TV se tot așteaptă a ceea ce s-a întâmplat pe plan național. L-au înălțat pe Ceaușescu, dar s-a înscăunat eșalonul doi de comuniști.

Ceea ce ai demonstrat în recent difuzată și aprig comentată anchetă "Restaurația", în care concluzional că, de fapt, nu este o restaurație, ci o continuare.



Sondajele de opinie făcute de Centrul TV de sondaje a telespectatorilor au dovedit o audiență extraordinară. Marea majoritate a oamenilor au fost favorabili emisiunii. Desigur că mulți au fost și împotriva: m-au "înțeles" după modelul comunist. Am fost făcut bălegionar, ba omul care-i ridică și apăra pe evrei, ba că sunt plătit de CIA, ba de KGB!...

Și când colo, de acum înainte vei fi plătit de TELE 7 ABC! Crezi că va fi mai bine?

Dacă voi fi lăsat liber să fac filme documentare care să restituie unele momente importante din istoria noastră umbrărită o jumătate de veac de interese comuniste, da, va fi mai bine. Mai vreau să mă ocup în emisiunile următoare de momentele spinosae ale actualității noastre politice pe care TVR se ferește să le abordeze.

Ai avut necazuri în urma "Restaurației"?

În mod direct nu, dar am auzit că dl Dumitru Popa se vaită că i-am produs numai neplăceri cu acea emisiune, că mereu are probleme din cauza mea. Sincer să fiu am fost puțin mâhnit când am aflat cu câtă ușurință a semnat transferul meu. Un om din fruntea unei instituții ca TVR ar trebui să țină la oamenii lui valoroși, nu să ne lase să plecăm pe capete.

El judecă în funcție de liniștea personală, că și a celor care l-au înscăunat.

Înseamnă că are o misiune la TV.

Te-ai îndoit vreo clipă? Are o misiune față de "OMISIUNE!" Clari!

Dar, este în detrimentul telespectatorilor care și plătesc abonamentul, care este sursa de venit a TV. Lucrul acesta se face pe spinarea cetățeanului și în dauna lui!

Vezi ce nocivă-i TVR, fostă "L"? Badea

Grigore, sus în munți, crede tot că i sa văzut micul ecran...

O ia pe bune, poate și jura, că doar a văzut ochii lui la televizor.

Sunteți mințiri pe banii noștri, nu să vă atenția, pe banii noștri, se fac comenzi pe banii noștri, și tot pe banii noștri se cu "ceată!" Unde-i acum ancheta...

A luat-o, din câte știu, dl Popa, să se "lecteze" cu ea. Judecând după reacțiile din presa trandafirie, pot jura că a fost copiată promptitudine și "distribuită" pentru a fi aruncată în mod temeinic, comunist.

Hai să-i lăsam în amarul lor! Spune-mi bine dacă mai faci karate.

Maifac KICK BOXING. Sunt antrenor la cam neagră clasa 3.

Aste ca să punem în gardă anumite persoane... ca te poți apăra la nevoie. Că după sori și voci drăgălașe la telefon, s-au pus să urmeze și alte "manifestații" ale noastre de "restaurație a continuității" câteva întrebări fulger, să-ți compun portretul: câți ani ai?

Sunt aproape bătrân: 40!

Aș, mai ai un sfert de secol bun de lucru la propriu și la figurat! Câte limbi știți cunoști?

Doar două: engleza și franceza.

De când ești în TVR?

Din 1980. Dar, abia după revoluție am "dat" ca realizator de emisii.

Ești o bombă, George Borcescu. Nu te ca laudă. Este părerea unui bun telespectator, mă laud, așa am fost cotată! După 25 de de meserie. Mă bucur că ai ajuns pe postul realizatorilor de marcă. Păcat că TVR nu să-și pretuiască oamenii, așa că, rând rând, îi va pierde. Chiar așa, cine crezi că veni în locul lui Mihai Tatuliuc?

În mod normal ar trebui să vină un profesionist. Dar depinde din ce punct de vedere normalul. Ținând seama de prietenia fierbinte dintre dl Popa și senatorul de Butimanu, care ar fi posibil să vină locotenentul lui Vadim Hamza.

Dar, ar fi o catastrofă, din toate punctele de vedere.

Dar ar fi "benefic" pentru cei ce se ocupă de grădina României în structurile europene. Fără măsură ce se vor petrece la noi în țară lucruri absurde, drumul spre Europa se va închide în ce. De fapt, aceasta este politica neocomunistilor naționaliști la ora actuală. Cu ea mă voi în primul documentar pe care am să-l realizez noul meu loc de muncă. Se va chema "Oglinda de plumb" și va fi o anchetă despre niplulare prin ideea națională.

Îți mai pun o întrebare, să dea "incomod"ului: nu ai impresia că ai fost la TELE 7 ABC tocmai pentru a putea fi pe linie moartă? Tare mi-e teamă!

Nu am nici o dovadă în sensul acesta.

Când va începe să emită noul post televiziune?

Pe data de întâi iulie a fost programată emisiunea.

Nu pot să spun decât că vă doresc succes. Să vă ajute Dumnezeu să vă adevărat o oglindă a vieții și a aspirațiilor noastre.

Mulțumesc. Și pentru că se fac promisiuni asemenea ocazii, promisiți să rămânem însumi, să nu mă schimb, să rămân până acum.

A conștientizat Rodica Roșu...

P.S. Când am pus punct interviului, gândindu-mă că mai sunt trei luni până la iulie. Trei luni în care cei mai buni realizatori de televiziune nu vor mai apărea pe post, reduși la tăcere. N-ar putea fi și aceasta o manevră "înțeleaptă" a celor care lează destinele țării de aproape cinci ani luni de tăcere. Oare ce ne va aștepta în 90 de zile? Ce ni se pregătește?